Nr. 33

18 augustus 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS.

SJORS
van de Rebellenclub

De hond is de held van het noorden

George Harrison, een pelsjager uit Canada, vertelde onlangs, dat een van zijn sledehonden een afstand van ruim duizend mijl over ijs en sneeuw had afgelegd om zijn baas te vinden. Harrison had de hond achtergelaten bij een vriend in de provincie Manitoba en was zelf vertrokken voor een tocht naar het verre noorden van Canada. Een paar maanden later berichtte zijn vriend hem dat de hond spoorloos verdwenen was. Noch Harrison noch zijn vriend had er een idee van waar het dier gebleven kon zijn, tot het op een dag met gewonde poten en gehavende pels bij zijn baas in diens noordelijke verblijfplaats kwam binnenhinken. . .

Dit voorval is tekenend voor de trouw en voor de ontembare moed van de Canadese sledehond, ook wel eskimohond of husky genoemd. Als ooit de geschiedenis van het toegankelijk maken van het barre noorden van Canada geschreven zal worden, dan zal daarin zeker hulde gebracht worden aan de moedige sledehonden, die de mensen in deze wildernis hebben geholpen en bijgestaan. Vele van deze pioniers verklaren, dat zonder deze stoutmoedige dieren heel wat werk eenvoudig onmogelijk geweest zou zijn.

Ondanks de moderne vervoermiddelen die het transport in het verre noorden vergemakkelijken, blijven in een groot gedeelte van het land de twee enige vervoermiddelen de kano tijdens de korte zomer en de hondesleden tijdens de lange winter. Ongeveer acht maanden van het jaar ligt dit land in de greep van de winter. Paarden kunnen niet tegen de vreselijke koude, waarbij de temperatuur daalt tot veertig à vijftig graden onder nul. Alleen de eskimohond is in staat de strengheid van de winter te doorstaan. Hij kan bij de laagste temperatuur buiten slapen en zijn uithoudingsvermogen is verbazingwekkend. Er zijn gevallen bekend van honden die weken achtereen onder de zwaarste omstandigheden met een minimum aan voedsel gewerkt hebben.

De rapporten van de Canadese bereden politie, van pioniers en pelsjagers zijn het alle eens over het heldenaandeel van de eskimohonden in de avonturen van de schrijvers van deze rapporten. Nog niet zo lang geleden dankte een zwaar gewonde agent van politie zijn leven aan zijn honden, die hem tachtig mijl door onbewoonde, bevroren wildernissen naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis sleepten. De hele afstand moesten zij vechten tegen een ijzige storm.

In een boek over sledehonden lazen we: „In het noorden is de hond een bijzonder nuttig dier; hij is de trouwe metgezel van de mens in de strijd tegen de natuur. Deze honden slapen niet in een zacht, lekker mandje of in een warm hok. Ze slapen al en waar ze kunnen en zijn dankbaar voor alles wat eetbaar is, van een afgekloven bot, dat hun door de baas wordt toegeworpen, tot een bevroren vis, zo hard als een stuk graniet. Ze hebben een ijzersterk lichaam en zijn trouw tot in de dood."

Van hun jeugd af worden de husky's grootgebracht onder de meest harde natuurlijke omstandigheden. Ze moeten vaak dag aan dag met een lege maag voorttrekken in barre sneeuwstormen. Daalt de temperatuur onder de vijftig graden of zijn de honden al te zeer uitgeput, dan vriezen ze weleens dood. Dit gebeurde de vorige winter nog, toen een opzichter van de regering in de buurt van de Thelonrivier in het noordwesten van Canada een heel span honden op deze manier verloor. Maar zulke gevallen zijn uitzonderingen, want husky's kunnen ongeloofljk veel hebben.

De husky heeft het uiterlijk van een wolf. Als hij in goede conditie is, weegt hij zestig tot honderd pond. Hij is sterk gebouwd, heeft een brede borst en een stevige nek. Zijn vacht lijkt ook veel op die van een wolf en heeft grof, borstelig haar. In tegenstelling met de wolf, die zijn staart laat hangen, houdt de husky zijn prachtige pluimstaart fier omhoog.

Het aantal honden dat in een span gebruikt wordt, varieert van twaalf (in Alaska soms zelfs zestien) tot vier of vijf in de minder onherbergzame streken van Canada. Een eskimohond kan op een korte tocht honderdvijftig pond trekken, maar op een lange tocht is honderd pond het gemiddelde. Zijn uithoudingsvermogen is enorm. Van de koude schijnt hij te genieten. Zijn slechtste tijd is de zomer, als vliegen en muskieten hem plagen.

De menners van de hondespannen heten mushers. Als de beroemdste van hen wordt Scotty Allan genoemd. Van een hondespan, waarmee hij in één winter vierduizend mijl aflegde, schrijft hij: „Het waren honden, waar men met groot plezier aan terugdenkt." Eens is deze Scotty Allan in volle vaart van zijn slee gevallen en bewusteloos blijven liggen. De hond die het span aanvoerde stopte onmiddellijk en het hele span kwam bij Scotty zitten en hield de wacht over hem tot hij weer bijkwam. . .

Honden als deze stelden de Noorse ontdekkingsreiziger Roald Amundsen op 14 december 1911 in staat om als eerste de zuidpool te bereiken.

Om zijn uithoudingsvermogen, zijn moed en zijn trouw zal de eskimohond in het verre noorden de onmisbare helper blijven van de mens en men zal hem zonder twijfel in ere houden.

Map en Moppie

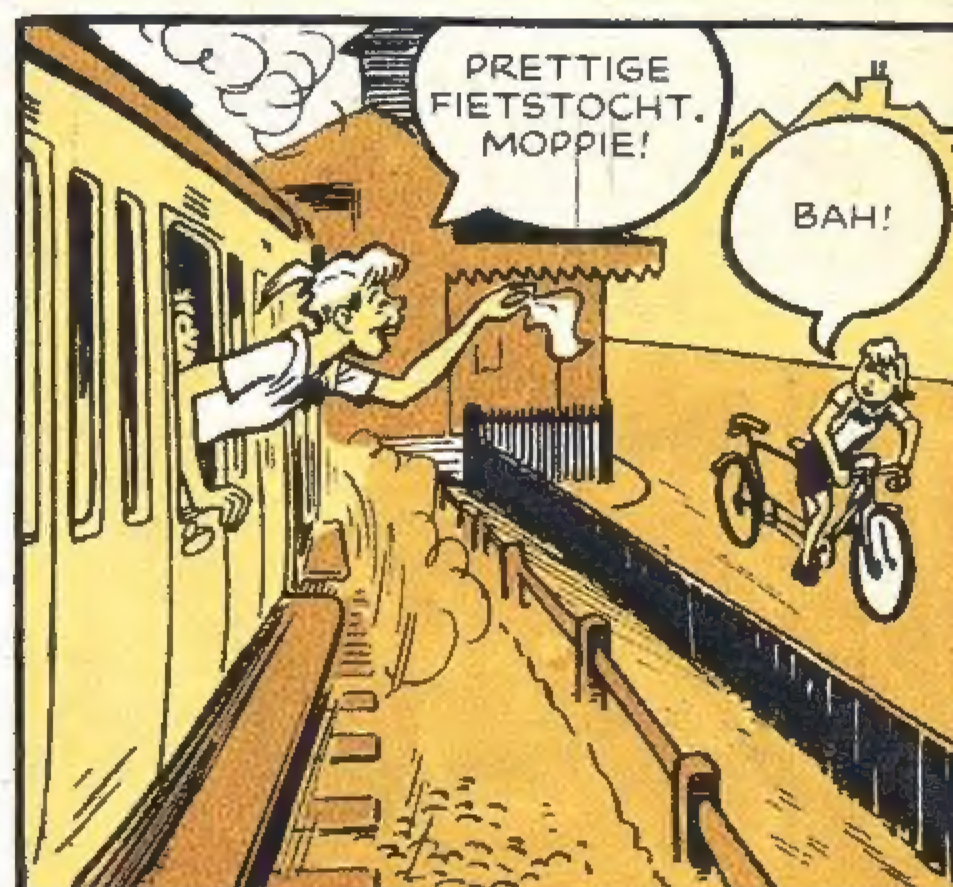

Vragen staat vrij

VLIEG TEGEN HET PLAFOND

Het is bekend dat vliegen zonder moeite tegen een plafond lopen, dus van beneden af gezien op hun kop. Hoe is het nu mogelijk dat ze niet naar beneden vallen? Vliegen hebben zes poten en aan elk van die poten zit een klein zuignapje. Als dat zuignapje tegen een plat voorwerp rust, zit er weinig lucht onder. Daarbij komt nog dat in het napje een klein beetje vocht wordt afgescheiden, dat ervoor zorgt dat er geen lucht onder de randen van het napje door naar binnen kan. De druk van de lucht aan de buitenkant van de zuignap is zoveel groter dan die van de lucht aan de binnenkant, dat hij het napje tegen het voorwerp, in dit geval het plafond, gedrukt houdt. Als de vlieg gaat lopen, maakt hij voor elke stap drie pootjes los van het plafond. Met de zuignapjes van de drie andere pootjes houdt hij zich intussen vast en dat gaat steeds zo door. Op die manier kan een vlieg veilig langs het plafond wandelen zonder bang te hoeven zijn dat hij naar beneden tuimelt.

KROKODIL OF ALLIGATOR?

Iedereen heeft wel ooit gehoord van krokodillen, maar misschien ben je ook weleens de naam alligator tegengekomen en heb je je afgevraagd of dat een bepaald soort krokodil was of alleen maar een andere naam voor het beest. Krokodillen en alligators lijken erg veel op elkaar en op het eerste gezicht zou je zeggen dat ze precies eender zijn. Toch zijn er verschilpunten en de duidelijkste daarvan zijn deze: als een krokodil zijn bek gesloten heeft, zie je altijd nog een of twee tanden; bij een alligator is dat niet zo; als hij zijn bek dicht heeft, zijn er geen tanden zichtbaar. Verder is de kop van een krokodil langer en spitser dan die van een alligator.

De man van staal

WE MOETEN ZORGEN DAT ZE NIET OVER DE BRUG KOMEN!

TED HAD AL GAUW EEN PLAN. VLUG BEDIENDE HIJ ZIJN ZENDER EN ARCHIE STAPTE NAAR VOREN.

IK ZAL ARCHIE NAAR DE OVERKANT STUREN!

ARCHI

MISSCHIEN GAAN ZE UIT ANGST VOOR HEM AAN DE HAAL!

GELEID DOOR TED LIEP ARCHIE OVER DE BRUG.

VOORZICHTIG, ARCHIE!

IK HOOP MAAR DAT DIE LIANEN ONS ZULLEN HOUDEN!

MAAR DE LUIPAARDMANNEN TOONDEN GEEN VREES.

IK GELOOF DAT ZE NIET ERG BANG ZIJN VOOR ARCHIE!

MET EEN KREET KWAM DE LEIDER NAAR VOREN.

JULLIE ZULT STERVEN, BLANKEN!

EN MET ZIJN VLIJMSCHERPE MES HAKTE HIJ OP DE LIANEN IN.

DE BRUG STORT NAAR BENEDEN!

ER KLONK EEN GEKRAAK EN TOEN VIEL HET ENE EIND VAN DE BRUG NAAR BENEDEN.
HOUD JE GOED VAST, KEN!
TEN AANVAL, MANNEN! TEN AANVAL!

EVEN LATER VLOOG EEN REGEN VAN SPEREN OVER HET RAVIJN.
WE MOETEN ONS ACHTER ARCHIE VERSCHUILEN. OP HEM HEBBEN DE SPEREN GEEN VAT!

TED DRUKTE EEN KNOP VAN ZIJN ZENDER IN; OP DAT OGENBLIK WERD ARCHIE MAGNETISCH EN TROK DE SPEREN NAAR ZICH TOE.
ALLE SPEREN GAAN IN ARCHIES RICHTING!
JA, DAT MOETEN WE JUIST HEBBEN! HIJ KAN ERTEGEN!

ARCHIES MAGNETISCHE KRACHT TROK OOK DE STALEN KLAUWEN VAN DE LUIPAARDMANNEN AAN.
EEN GEHEIME KRACHT TREKT ONS AAN!
DE BLANKEN ZIJN GROTE TOVENAARS!

EEN VOOR EEN KWAMEN DE LUIPAARDMANNEN IN DE RIVIER TERECHT. HUN LEIDER BRULDE LUIDE BEVELEN.
TREK DE BLANKEN IN HET WATER! ALS ZE VERDRINKEN, HEEFT HUN STALEN MAN GEEN KRACHT MEER!
WAT MOETEN WE NU BEGINNEN, TED?

WEER DRUKTE TED EEN KNOP IN EN NU STOND ARCHIE ONDER STROOM...
WATER IS EEN GOEDE GELEIDER VOOR ELEKTRISCHE STROOM, KEN!

EVEN LATER...
HELP!
HET WATER VAN DE RIVIER IS BETOVERD!

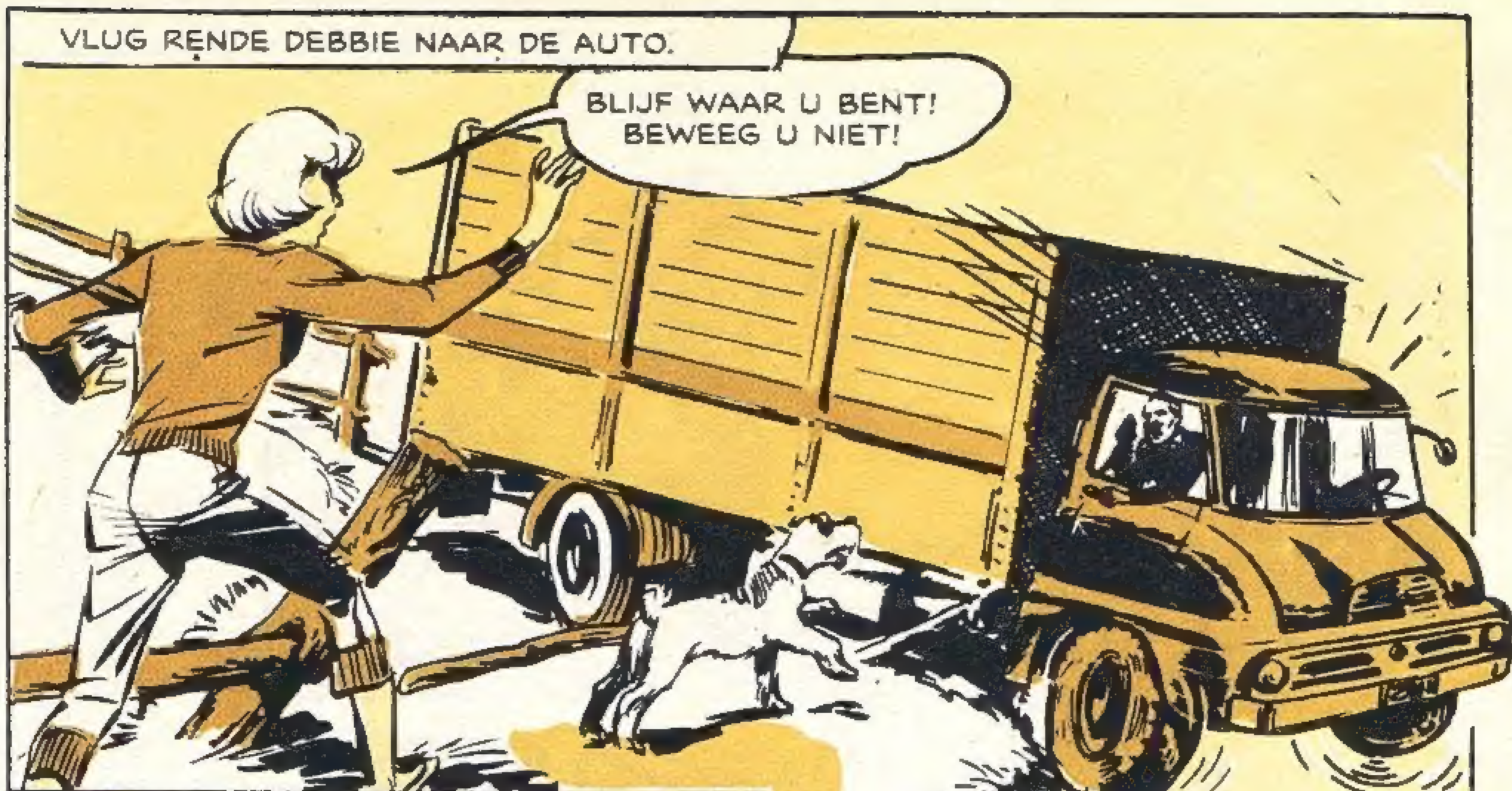

DE LUIPAARDMANNEN VLUCHTTEN IN PANIEK WEG.
TEGEN DE MACHT VAN DE BLANKEN KUNNEN WIJ NIET OP!
HET IS ALSOF HET WATER BRANDT!

HET GEVAAR WAS GEWEKEN EN DE VRIENDEN KLOMMEN NAAR BOVEN.
DE LUIPAARDMANNEN ZIJN VERSLAGEN!
GELUKKIG WEL! NU KUNNEN WE DE KAART UIT ARCHIE TE VOORSCHIJN HALEN EN ONZE TOCHT VERVOLGEN!

MAAR DE VRIENDEN WAREN PROFESSOR MALEY EN BRINDO VERGETEN...
HUN KAART ZIT IN DE ROBOT! WE MOETEN VLUG HANDELEN'

De roep van het circus

DEBBIE WEST WERKTE MET HAAR HOND TEX BIJ CIRCUS MELWIN EN WILDE GRAAG EEN WILDEDIERENNUMMER BRENGEN. OP EEN WANDELING ZAG ZE EEN ONGELUK GEBEUREN. DE REMMEN VAN EEN VRACHTAUTO WEIGERDEN EN DE WAGEN BLEEF BOVEN EEN RAVIJN HANGEN.

EN EVEN LATER...

HIERHEEN, TEMBA! O, IK HOOP DAT WE OP TIJD ZIJN OM DIE MAN EN ZIJN DIEREN TE REDDEN!

EVEN LATER WAS ZE BIJ HET RAVIJN.

MISSCHIEN KAN ONZE OLIFANT UW WAGEN OP DE WEG TREKKEN!

DAT IS EEN GOED PLAN, MAAR JE MOET WEL VLUG ZIJN, WANT IK VOEL DE WAGEN WEGGLIJDEN!

DEBBIE MAAKTE EEN KETTING AAN DE AUTO VAST.

TREKKEN, TEMBA, TREKKEN! JA, TOE MAAR!

EINDELIJK STOND DE WAGEN OP DE WEG. DE CHAUFFEUR STAPTE UIT.

IK BEN BLIJ DAT HET ZO GOED AFGELOPEN IS! HEE, DAAR IS MIJN VRIEND SAM!

INTUSSEN WAREN MEER CIRCUSMENSEN GENADERD.

DEBBIE, HEB JIJ MET TEMBA DIE WAGEN WEER OP DE WEG GETROKKEN? DAT IS GEWELDIG!

EVEN LATER ZEI DE CHAUFFEUR TEGEN DEBBIE:

JE HEBT MIJN LEVEN EN MIJN DIEREN GERED! IK WIL JE EEN BELONING GEVEN!

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 111e Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver van de Overzeese Compagnie. In Bombay gaat de hele groep aan boord van het schip de* Eenhoorn. *Olivier ziet een dikke Indiër, Asaf, die meegaat naar Madras. Onderweg bespieden Olivier en Paul hem in het ruim van het schip. Olivier wordt ontdekt en Asaf beschuldigt hem ervan dat hij hem een kostbare ring ontstolen heeft. Even later wordt de* Eenhoorn *aangevallen door een zeeroversschip. Pollie, Olivier en Paul bevinden zich in een roeiboot. Na een kort gevecht verdwijnen de zeerovers weer. Asaf, vaandrig Boscowen en de schatkisten zijn verdwenen. Trott en Pilchard gaan op zoek naar Pollie, Olivier en Paul, die ergens op zee dobberen. Dezen ontdekken een eiland en gaan aan land. Al gauw blijkt dat ze niet alleen zijn. Intussen naderen sergeant Trott en soldaat Pilchard het eiland. Pollie ontmoet de zeerover Grijnzende Murphy, die later door Trott en Pilchard overmeesterd wordt. Het eiland blijkt de opslagplaats van de zeerovers te zijn. Dan verschijnt er een Engels schip en samen met de bemanning daarvan wachten ze het zeeroversschip op.*

Klaar, sergeant," zei Pilchard, ,,om de zeerovers goedemorgen te wensen. Ach, ach, ze moesten eens weten wat hun boven het hoofd hing!"

,,En jullie drieën," ging de sergeant verder, ,,jullie gaan boven aan het pad tussen de bosjes zitten, zoals we hebben afgesproken. Maar pas op dat je plat gaat liggen. Er mag geen beweging, geen glimpje te zien zijn, anders maken ze rechtsomkeert en dan smeren ze hem zo vlug ze kunnen!"

,,We zullen erg voorzichtig zijn, oom."

Ze slopen naar de bosjes en gingen op een omgevallen boomstam zitten. Paul was in gedachten verzonken.

De twee soldaten en de rekruut liepen met grote stappen weg, terwijl ze er wel voor zorgden dat ze vanaf de zee niet gezien konden worden.

,,We hebben hier wel een ereplaats," vond Pollie. ,,Kijk eens, ze zijn vlakbij!"

,,Jammer, dat zo'n prachtig schip voor zo'n minderwaardig doel wordt gebruikt," merkte Paul op.

,,Dat is vlug genoeg afgelopen," zei Olivier, ,,als wij het veroveren, wordt het een van de schepen van de koning en dan mag het de Britse vlag voeren."

De schoener zag er werkelijk schitterend uit zoals hij daar kwam aanzeilen over de kalme zeespiegel. Het eiland moet

wel net zo verlaten als altijd hebben ge-leken, want niets wees erop dat de mannen daar in hun schuilplaatsen gespannen zaten te wachten, gewapend en wel, met geladen pistolen en gescherpte zwaarden.

Toen de schoener dichterbij kwam, konden ze de mannen die aan boord waren, onderscheiden. Dezen leunden over de verschansing en staarden naar het eiland, waar ze na hun uitputtende reis rust en ontspanning hoopten te vinden. Pollie, Olivier en Paul keken geboeid toe hoe het sierlijke schip door het morgenrood zijn noodlot tegemoet zeilde.

De zeilen werden op deskundige wijze gestreken en het schip gleed door de diepe vaargeul, die Murphy aan luitenant Freherne had gewezen. Het werd aan het rif gemeerd en kwam tot rust. Stootmatten werden overboord gehangen en het anker werd uitgeworpen.

,,Waarom vallen ze nu niet aan?" fluisterde Olivier opgewonden.

,,Dat heeft toch geen haast," antwoordde Paul.

Plotseling werd de stilte verbroken door een regen van geweervuur. Deze werd veroorzaakt door een dozijn mannen die zich listig achter wat kreupelhout bij het strand hadden opgesteld. De kogels raakten de *Maskerade* aan bakboord. Even een verbaasde stilte en toen klonken er kreten, uitroepen en barse commando's. De mannen renden opgewonden over het schip heen en weer.

Er ging een luid gejuich op vanuit de bosjes aan de andere kant van het strand. Op hetzelfde ogenblik kwam er een groep matrozen onder leiding van luitenant Freherne te voorschijn met getrokken zwaard.

,,Daar heb je papa en oom Pharao!" schreeuwde Pollie, terwijl ze opstond en naar hen wees.

Met een snelheid die men van zo'n dikke soldaat niet zou verwachten, rende sergeant Trott over het strand, op de hielen gevolgd door soldaat Pilchard en Grijnzende Murphy. Onder het rennen zwaaiden ze woest met hun zwaarden.

Hoe volkomen de verrassing ook geweest was, toch werden er vanaf de schoener nog een paar schoten gelost door mannen die inderhaast naar de wapenen hadden gegrepen. Maar toen er aan bakboordzijde weer een salvo klonk, zochten ze dekking.

Luitenant Freherne was de eerste die langs de steiger rende en aan boord van de schoener sprong, terwijl zijn manschappen hals-over-kop achter hem aan kwamen. Omdat het nu niet meer verantwoord was vanuit de hinderlaag te schieten, ging de bevelvoerende adelborst rechtop staan, zwaaide met zijn ponjaard en beval zijn mannen hem te volgen. Ze trokken het zwaard en volgden hun jonge commandant over het strand om zich bij hun kameraden te voegen.

,,Jammer, dat zo'n prachtig schip voor zo'n minderwaardig doel wordt gebruikt..."

,,Schitterend gedaan!" riep Paul uit. ,,De zeerovers hebben geen enkele kans. Kijk, ze worden al overmeesterd!"

,,Maar er staan er nog een stuk of zes op de voorplecht," merkte Olivier op, ,,en die hebben geweren."

,,O, papa, wees toch voorzichtig!" riep Pollie uit. Ze keek onafgebroken naar haar vader, die door Pilchard en Murphy tegen de *Maskerade* was opgeduwd, en die nu tegen een heel kluwen zeerovers van leer trok

Langzamerhand werd het lawaai van de kletterende zwaarden minder.

De zeerovers waren in groepen bij elkaar gedreven, en een hevige aanval, die Freherne had gedaan op het half dozijn weerspannige piraten op de voorplecht, had aan alle tegenstand een einde gemaakt.

Opnieuw klonken er overwinningskreten en geschreeuw.

,,Kijk eens naar hun vlag," riep Paul opgewonden.

De zeeroverswimpel werd naar beneden gehaald. Even later kwam de Britse wimpel ervoor in de plaats

,,Nu vaart het schip voor de koning!" zei Olivier plechtig.

Er viel echter nog heel wat te regelen op de *Maskerade*. De zeerovers werden onder strenge bewaking midscheeps neergezet. Een van de adelborsten wandelde heen en weer en hield de gevangenen in de gaten, terwijl de andere met luitenant Freherne en een half dozijn matrozen een rondgang maakte over het schip.

,,Nu kunnen we er ook weleens heen gaan," opperde Pollie. ,,Kom mee."

Ze liepen het pad af en renden in de richting van het strand. Opeens bleef Olivier, die voorop liep, staan.

,,Wat is er aan de hand?" vroeg Pollie.

,,Kijk daar eens, dat is vaandrig Boscowen!"

,,Goddank, dat hij nog leeft!" zei Paul.

,,Ja, maar kijk eens hoe hij er uit ziet. Hij kan nauwelijks lopen!"

Sergeant Trott en soldaat Pilchard hielpen vaandrig Boscowen om het pad op te komen. Ze moesten hem haast dragen. Hij was ongeschoren en erg vermagerd, en hij zag er haveloos en verwilderd uit. Het was een meelijwekkend gezicht, dat hun jonge officier, die anders altijd in een keurig uniform gekleed was en er steeds onberispelijk uit zag, er nu zo zielig en armetierig bijliep.

,,Kom, we gaan terug naar de tempel," zei Pollie, ,,we moeten een bed voor hem gereedmaken, en wat wijn en beschuit. Kom, vlug wat!"

In de tempel maakten ze een heerlijk bed klaar en haalden wijn en beschuiten.

Ze hielpen vaandrig Boscowen de trap af en keken vol medelijden naar hem toen hij in bed lag. Hij opende zijn ogen en keek eens om zich heen. Toen hij sprak, was zijn stem wel zwak, maar hij kon glimlachen.

,,Lieve help, dat is Pollie!" zei hij. ,,Wat doen jullie hier? Wat is er gebeurd? Waar zijn we?"

,,Het is allemaal weer goed, vaandrig! Papa heeft u gered en u komt er gauw genoeg weer bovenop."

,,Wilt u iets drinken, vaandrig?" vroeg Olivier, en hij hield de vaandrig een glas wijn voor.

,,Daar hebben we tamboer Crow ook! Wat fijn! Dank je, ik wil graag iets drinken."

Pollie hield zijn hoofd vast en hielp hem bij het drinken. Ze doopte een stuk beschuit in de wijn en hij at het smakelijk op.

,,Die schurken hadden hem opgesloten," zei sergeant Trott woedend, ,,en ze hadden hem bijna laten verhongeren."

,,Mij mankeert niets," zei Boscowen, ,,met een beetje rust en goed eten ben ik er zo weer bovenop. Ik heb ze nooit laten merken, hoe ellendig ik me voelde."

,,Natuurlijk niet," zei Pollie. ,,Slaapt u nu maar een beetje, vaandrig."

Boscowen ging weer liggen en sloot de ogen. Meteen schrok hij weer overeind.

,,De schat!" riep hij uit, ,,de schat van de radja! Als we die niet krijgen, ben ik geruïneerd, dan is dat het einde van mijn loopbaan. Ik was ervoor verantwoordelijk!"

,,De schat zullen we wel weer terugkrijgen, vaandrig," zei de sergeant.

Ze hoorden nu voetstappen en toen ze achterom keken, zagen ze luitenant Freherne de tempel binnenkomen. Achter hem aan kwamen zes matrozen, die twee aan twee één van de drie schatkisten droegen. Ze zetten ze neer en rechtten hun ruggen.

,,Ik dacht zo, dat u dit wel graag zou willen zien, sergeant. Dit hadden ze in de hut van de kapitein verstopt."

,,Vaandrig," riep Olivier opgewonden, ,,ze hebben de schat teruggebracht. Kijk, vaandrig!"

Boscowen deed zijn ogen open en Olivier en Pollie hielpen hem overeind.

,,De zegels zijn niet eens verbroken, vaandrig," zei Olivier weer.

,,De schat van de radja," fluisterde Boscowen voor zich heen, ,,in veiligheid. O, wat is dat goed werk, Olivier! Nu is alles in orde."

Hij ging weer liggen en sliep al gauw de slaap des rechtvaardigen.

Luitenant Freherne sloeg vaandrig Boscowen gade, legde zijn hand op diens voorhoofd en knikte. ,,Hij zal wel vlug weer in orde zijn, de arme kerel. Hij heeft heel wat meegemaakt. We zullen op de *Goudvink* goed voor hem zorgen, hij komt bij mij in de hut. Nu moet ik weer naar de schoener. Maar, sergeant, voordat ik ga, wil ik u en soldaat Pilchard en uw rekruut mijn complimenten maken voor jullie aandeel in deze overwinning. Jullie hebt je allemaal bewonderenswaardig geweerd."

,,Dank u, luitenant," zei sergeant Trott en sprong in de houding.

De luitenant en de matrozen gingen weg. Pollie zette theewater op en sergeant Trott en soldaat Pilchard gingen op de schatkisten zitten en vertelden aan de drie jongelui hoe de strijd verlopen was. Ze spraken zachtjes om de slapende vaandrig niet wakker te maken en Pollie, Olivier en Paul luisterden aandachtig. Ze zaten juist thee te drinken, toen Grijnzende Murphy binnenkwam.

,,De zeerovers worden allemaal overgebracht naar de *Goudvink*," zei hij. ,,Ik heb nog nooit zo'n armzalige troep mannen gezien. Luitenant Freherne heeft nog twee gevangenen gevonden ook, allebei Indiërs. Hij brengt ze hier naar toe omdat hij niet veel uit ze wijs kan worden, en hij vraagt zich af of jullie misschien iets van ze af weten. Hij vraagt of jullie je eerst willen verstoppen, zodat hij de Indiërs kan laten schrikken, als ze hem misschien wat op de mouw willen spelden."

,,Olivier!" zei Pollie met glinsterende ogen, ,,zou *hij* het kunnen zijn?"

,,Ha, dat zou te mooi zijn om waar te wezen!"

Ze gingen allemaal in een donkere hoek van de tempel staan. Luitenant Freherne kwam binnen en ging bij de tafel zitten. Hij keek even naar de anderen en beduidde hun dat ze stil moesten zijn. Twee matrozen kwamen binnen, gevolgd door Asaf en Groene Tulband; twee andere matrozen vormden de achterhoede. Asaf en zijn metgezel gingen naar de tafel. Ze stonden met de rug naar het groepje in de donkere hoek. Olivier kneep Pollie van spanning in de arm.

,,Ah, luitenant-sahib," zei Asaf, ,,ik zie dat u die arme vaandrig-sahib hierheen heeft gebracht. De arme man! Hij werd tegelijk met mij gevangengenomen op de *Eenhoorn*. Ik smeekte de zeeroverskapitein nog om hem behoorlijk te behandelen omdat hij een officier en een heer is, maar kapitein Evans is nogal ruw. Hij zal nu zijn verdiende loon wel krijgen. Is de vaandrig-sahib er erg slecht aan toe?"

,,Hij wordt wel weer beter. Dus jullie werden tegelijkertijd gevangengenomen. Toch bent u niet slecht behandeld!"

Asaf haalde de schouders op.

,,Ze weten dat ik een erg belangrijk man ben en dat ik heel rijk ben. Ze durfden mij en mijn bediende Ibrahim niet slecht behandelen. Ze hoopten een groot losgeld te krijgen. Ik zal u natuurlijk ruim belonen, omdat u mij gered heeft."

,,Juist," zei Freherne en wees naar de drie schatkisten.

,,Die schat werd, geloof ik, ook van de *Eenhoorn* gestolen, is het niet?"

,,Ja, luitenant, en ik ben erg blij dat u hem weer in handen hebt gekregen. Ik was erg bedroefd toen de schat gestolen was. Ik heb nog geprobeerd hem te redden."

Slot volgt

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

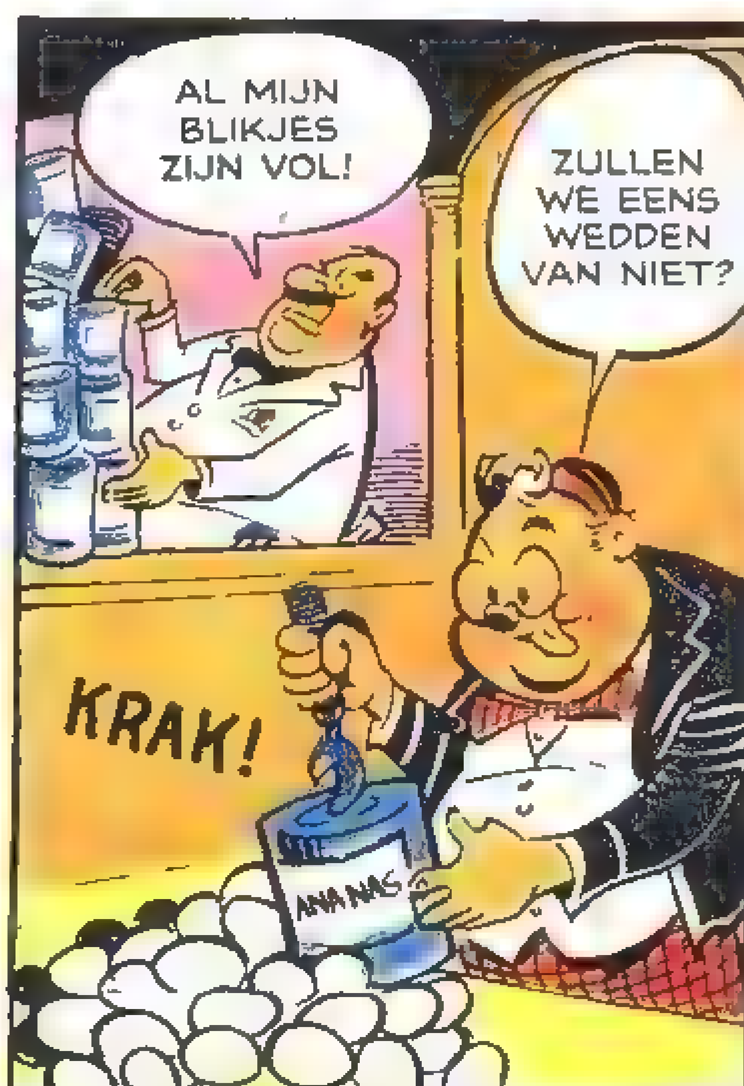

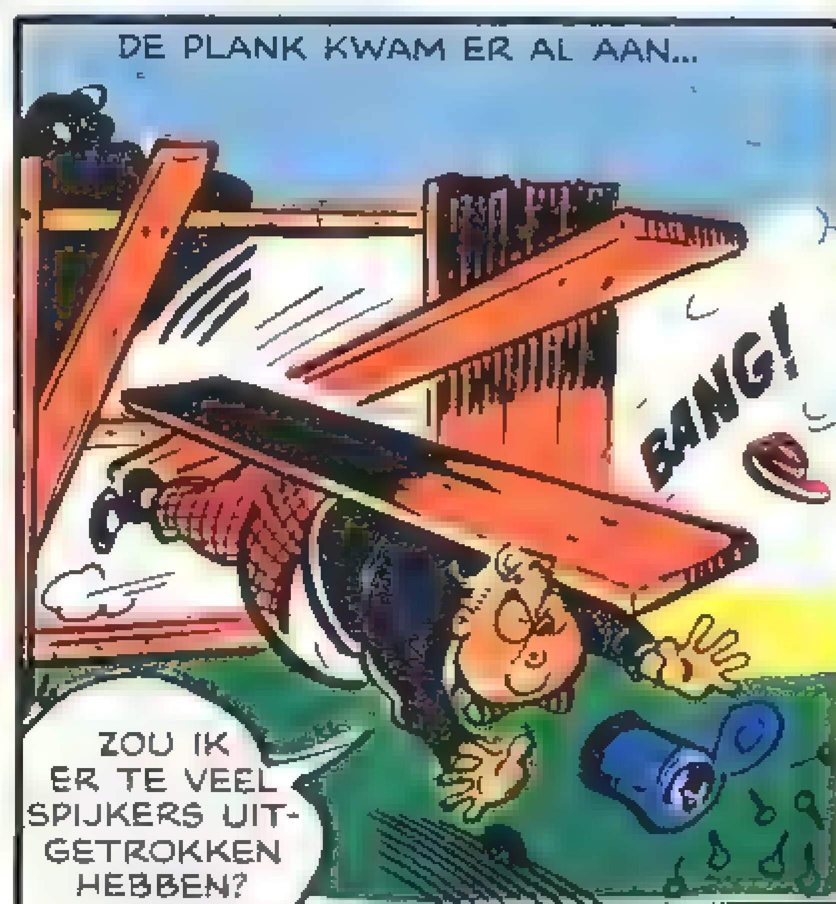

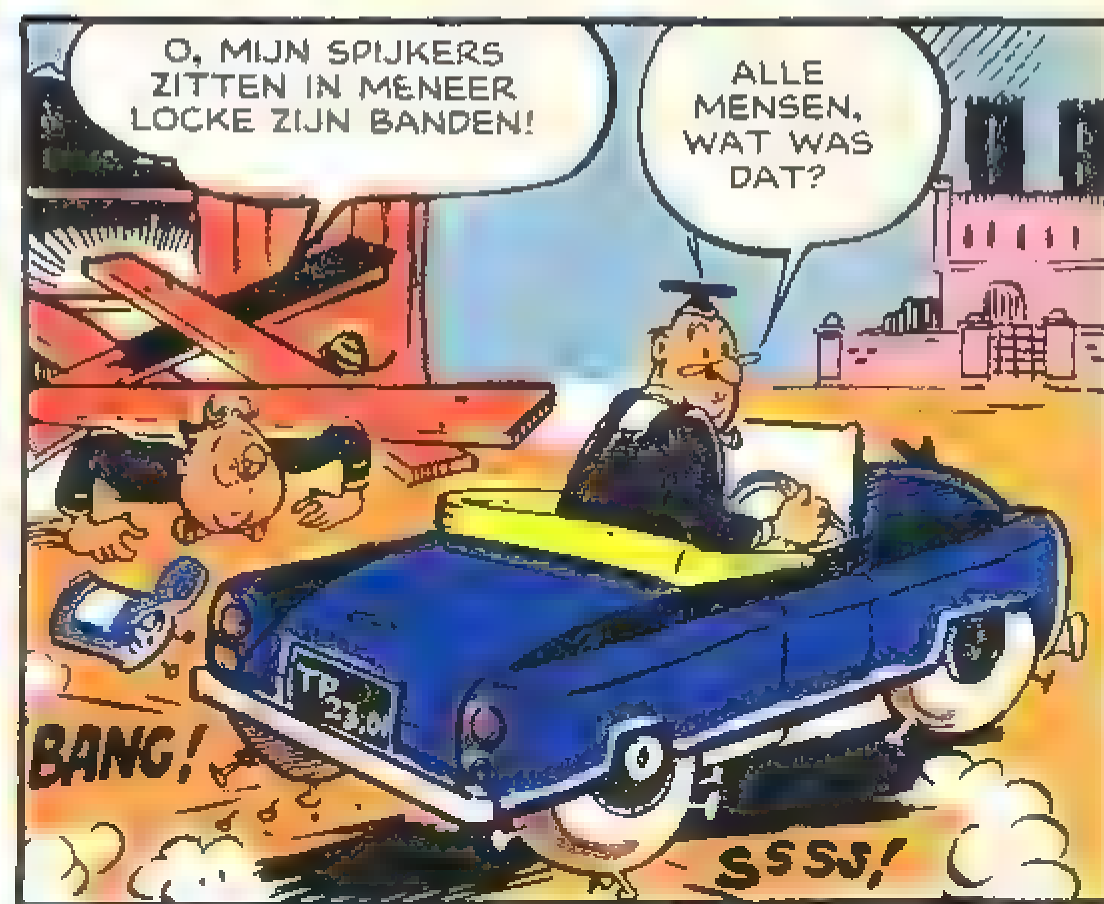

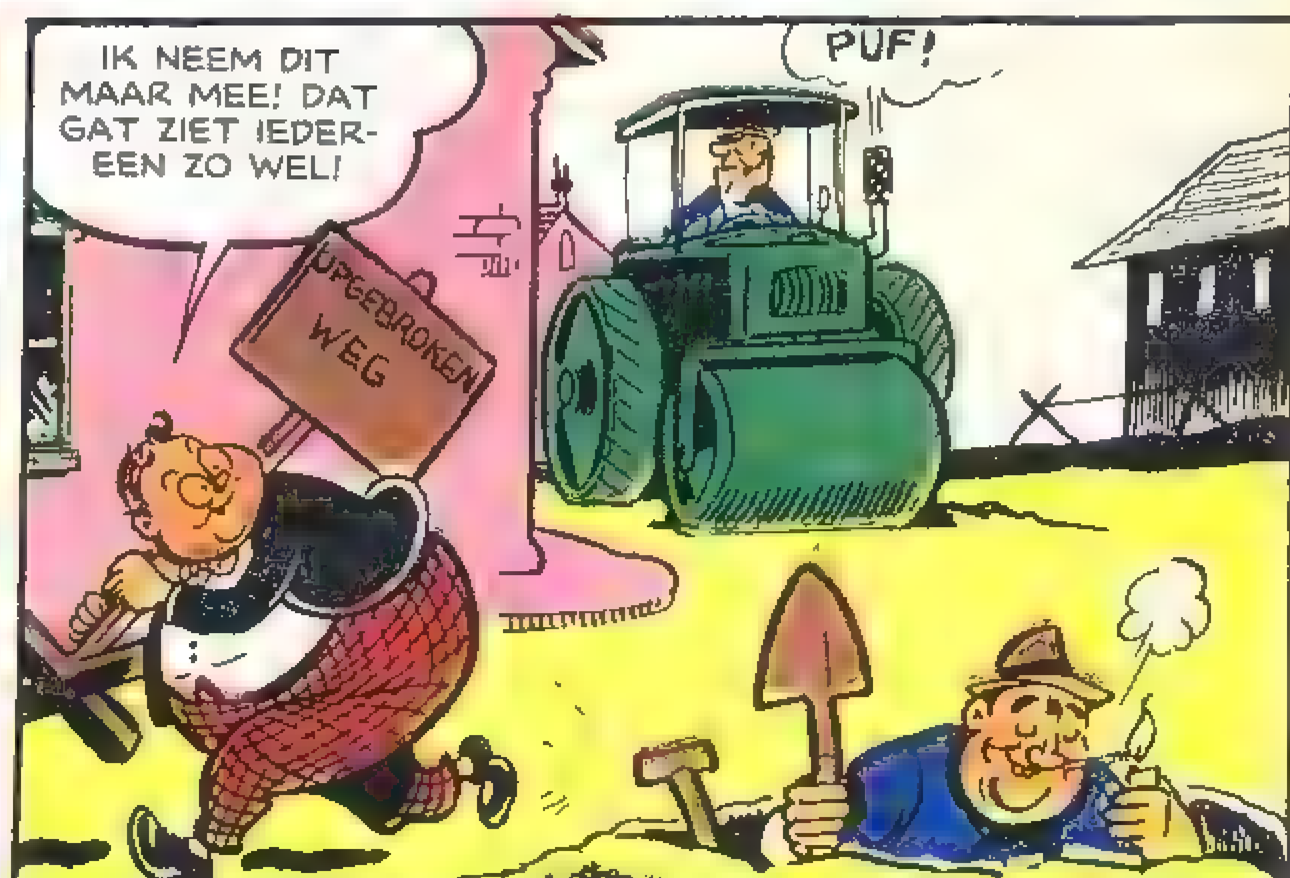
MAAR ACHTER DE SCHUTTING WAS EEN VIJVER.

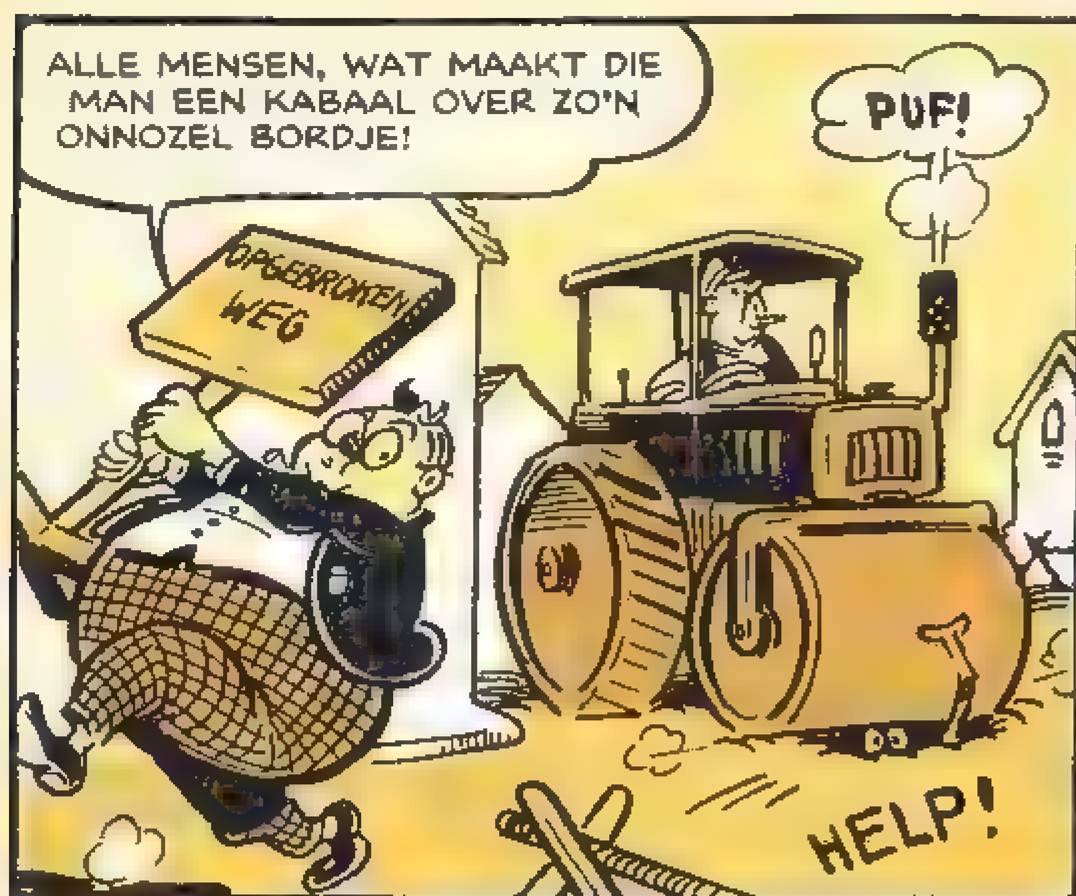

ALLE MENSEN, WAT MAAKT DIE MAN EEN KABAAL OVER ZO'N ONNOZEL BORDJE!
PUF!
OPGEBROKEN WEG
HELP!

HET SPIJT ME, HOOR, MAAR IK HEB NERGENS EEN WAARSCHUWINGS-BORD GEZIEN!
JANSEN & CO.
BROKEN WEG
IK HEB EEN BORD NEERGEZET, MAAR DIE DIKKE IS ERMEE AAN DE HAAL GEGAAN!

LAAT DAT BORD VALLEN, VLEGEL!
OPGEBROKEN WEG

HA, DIE BILLIE! ZEG, WAT BEN JIJ AAN HET VERZAMELEN? STRAATSTENEN?
OPGEBROKEN WEG
DENK MAAR NIET DAT JE LEUK BENT, JAN!

KIJK, EEN VUILNIS-HOOP! DAAR IS VAST WEL IETS TE VINDEN! DAT IK DAAR NIET EERDER AAN GEDACHT HEB!
VUILNISHOOP

HOERA! SPIJKERS, EEN PLANK, EENDEKROOS EN EEN OUD BORD! NU WIN IK VAST EN ZEKER DE EERSTE PRIJS!
VUILNISHOOP
HUIS TE KOOP

HELP! WAT GEBEURT ER?

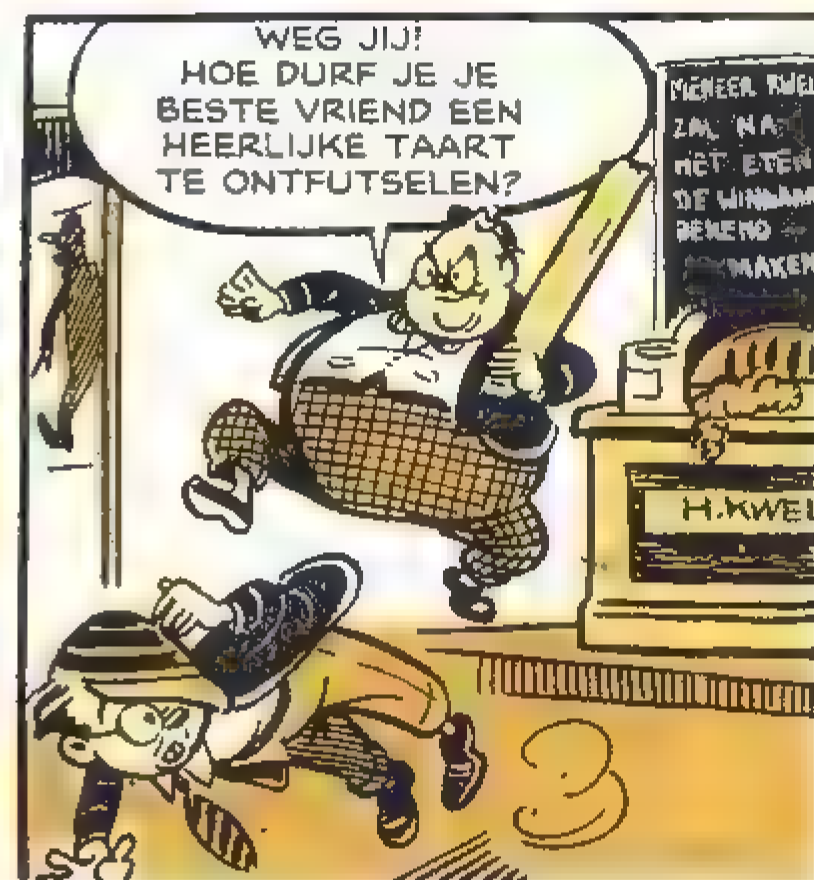

IK HEB DAT GAT DICHT-GEGOOID, MENEER!
MOOI! DAN KUN JE NU DE GROND GELIJKMAKEN!
VUILNISHOOP

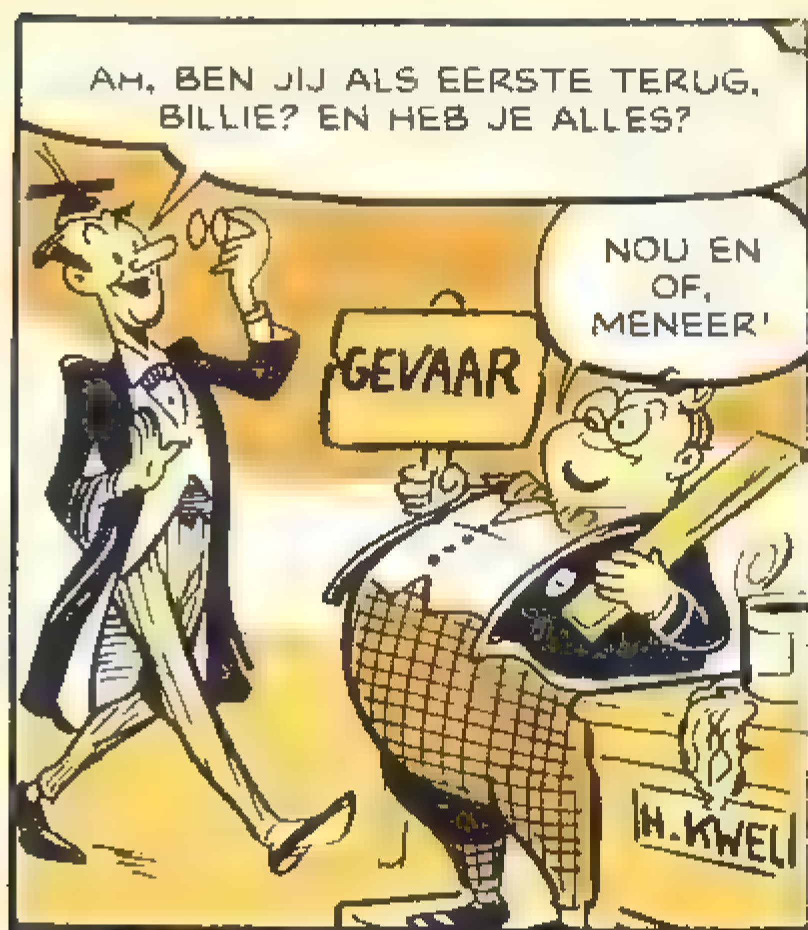

WACHT EVEN! IK WIL ER EERST UIT!

EN MAAK NOU DAT JE WEG-KOMT!

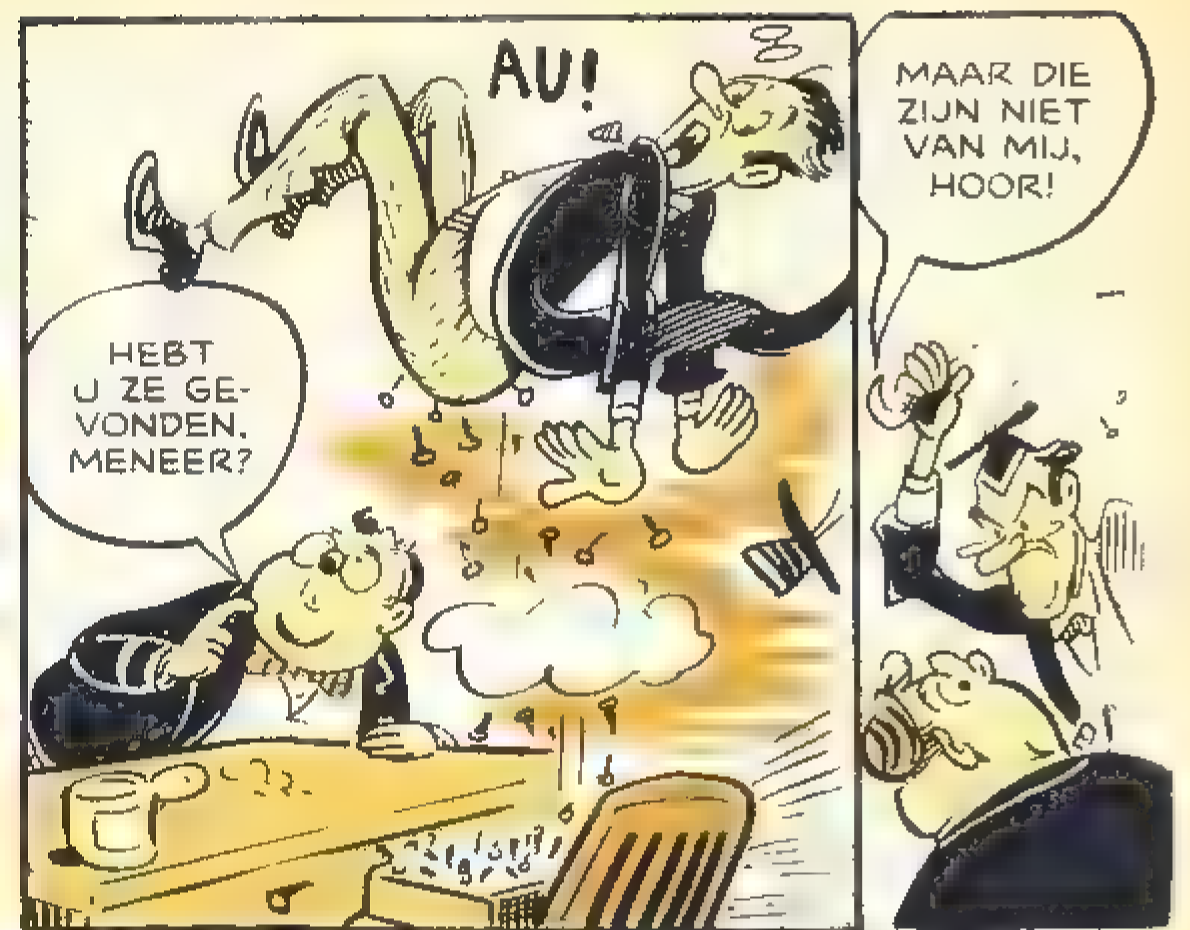

EN ZO GING BILLIE MOEDELOOS TERUG NAAR SCHOOL.
IK HEB GEEN SCHIJN VAN KANS OM DIE TAART TE WINNEN!
SCHOOL

HA, BILLIE! IK BEN HET EERSTE TERUG EN IK HEB ALLES, DUS IK HEB HET GEWONNEN!
MENEER KWEL ZAL NA HET ETEN DE WINNAAR BEKEND MAKEN
GEVAAR
H. KWEL

WEG JIJ! HOE DURF JE JE BESTE VRIEND EEN HEERLIJKE TAART TE ONTFUTSELEN?
H. KWEL

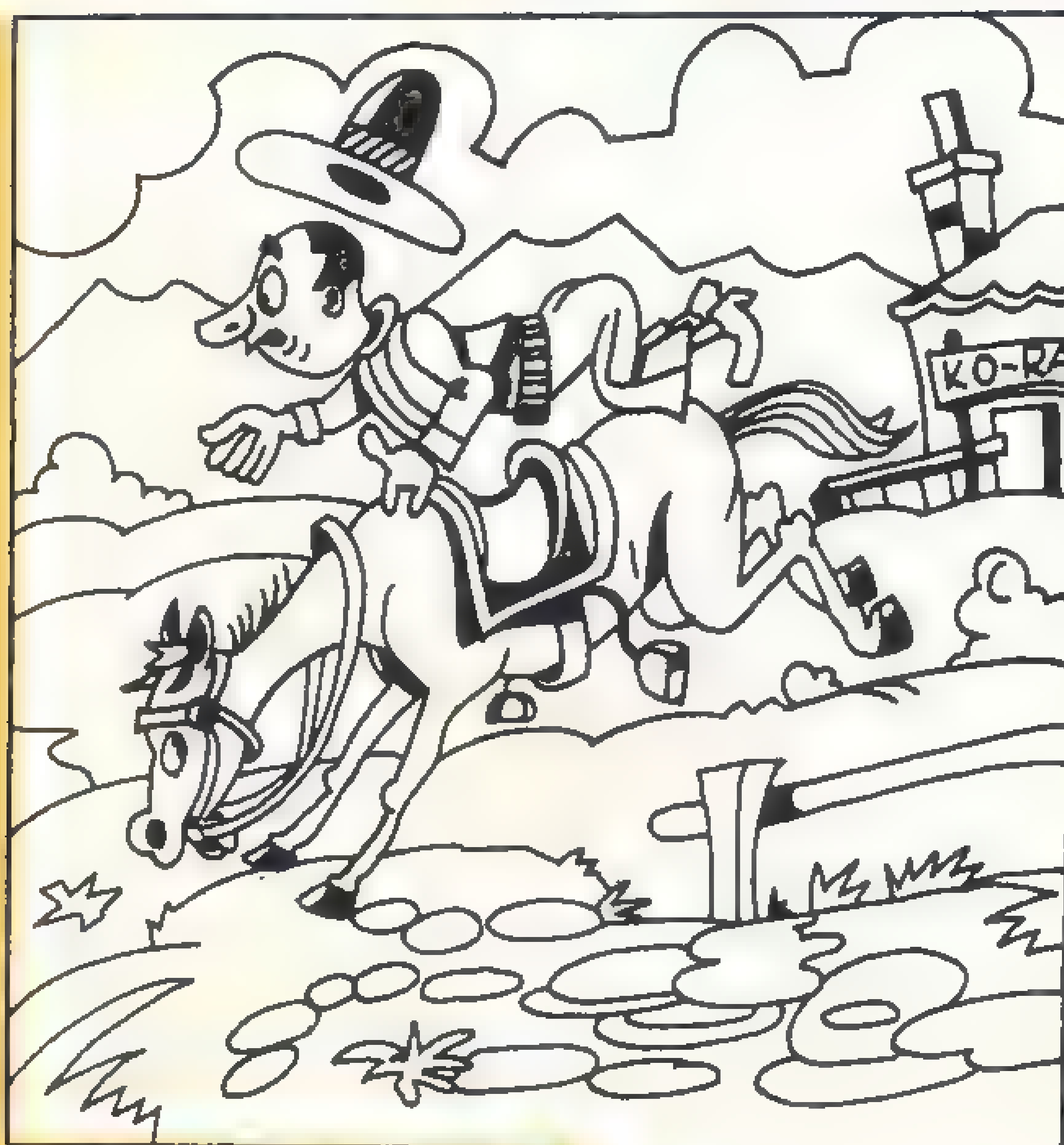

Een dolle rit...

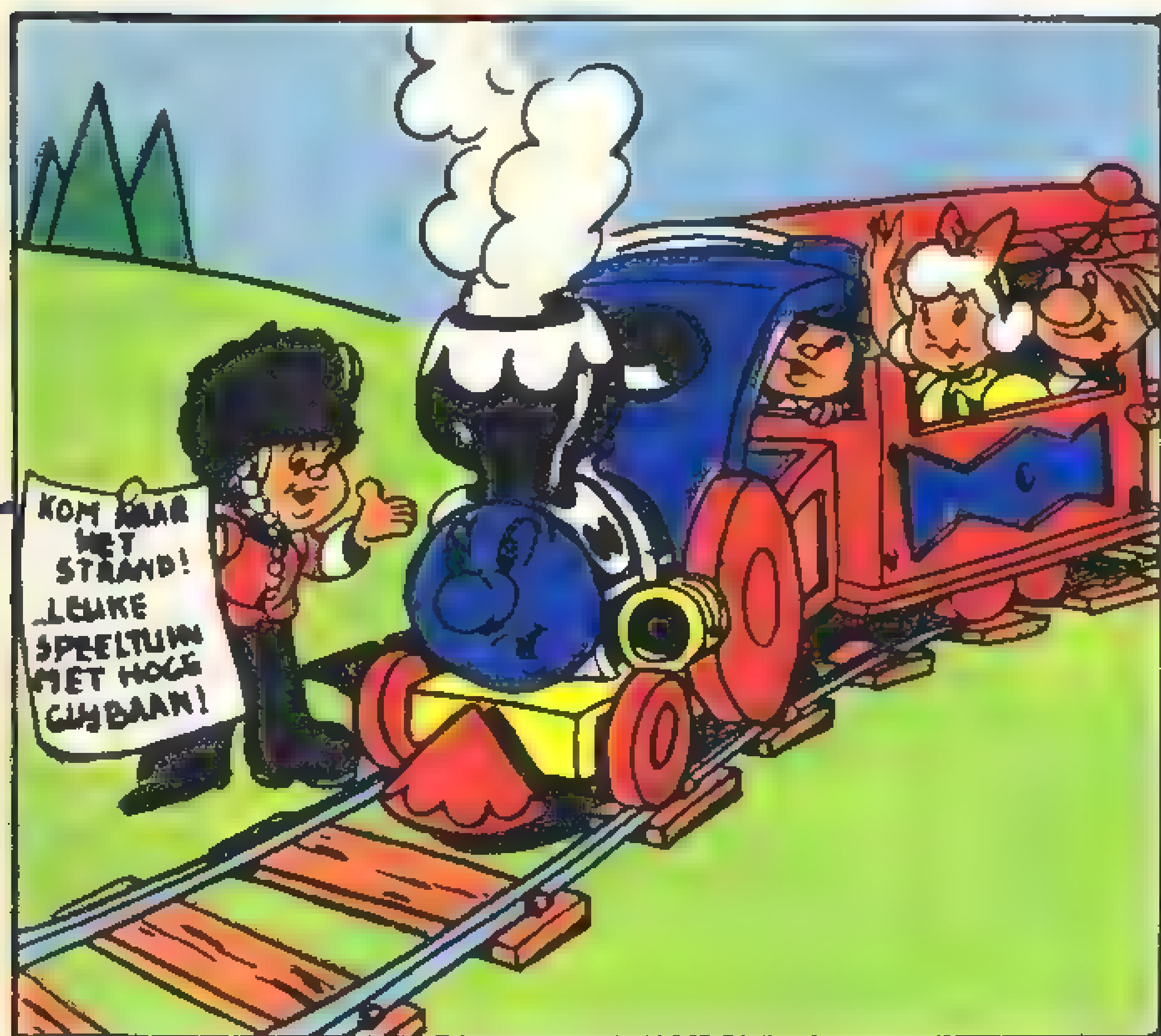
Het was echt wat je noemt een dolle rit en de ruiter had alle moeite om niet van zijn paard te vallen. Hij werd ruw door elkaar geschud en dreigde elk ogenblik in het zand te zullen bijten. Geen wonder dus dat de tekenaar bij het zien van dit tafereeltje niet helemaal nauwkeurig te werk is gegaan. Het tweede plaatje vertoont *vijf duidelijke verschillen* met het eerste. Kun je ze vinden?

Oplossing op bladzijde 30.

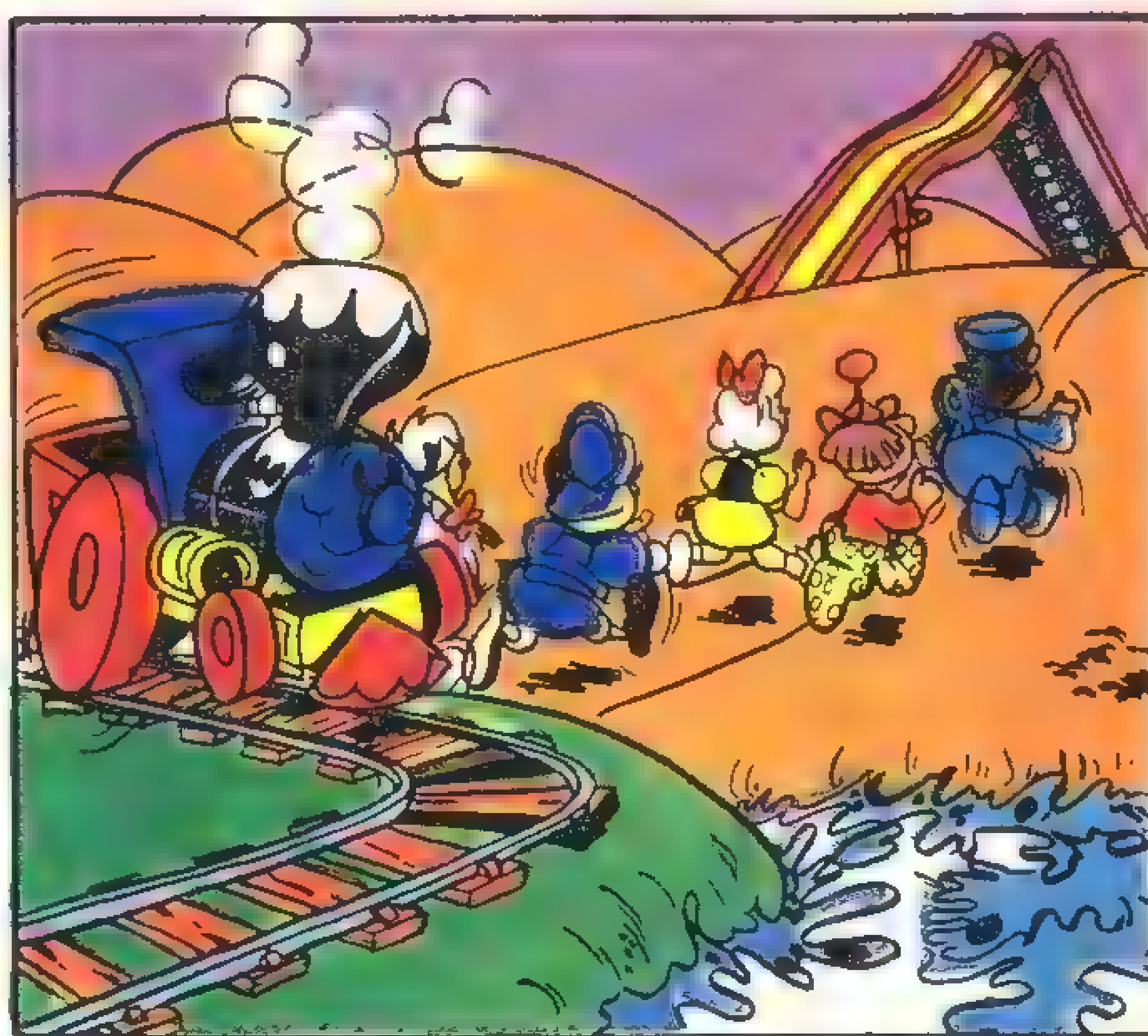

SPELEND

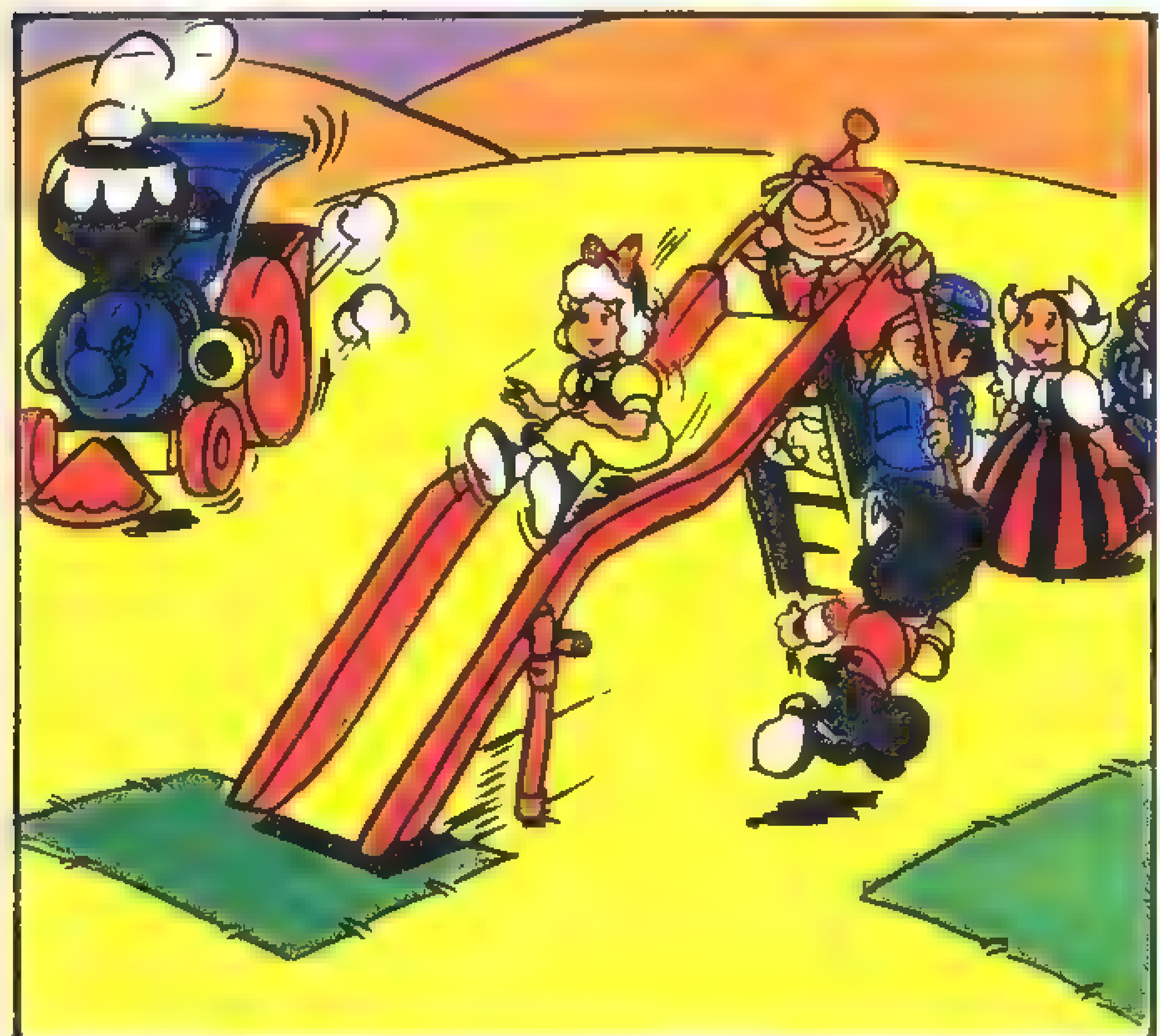

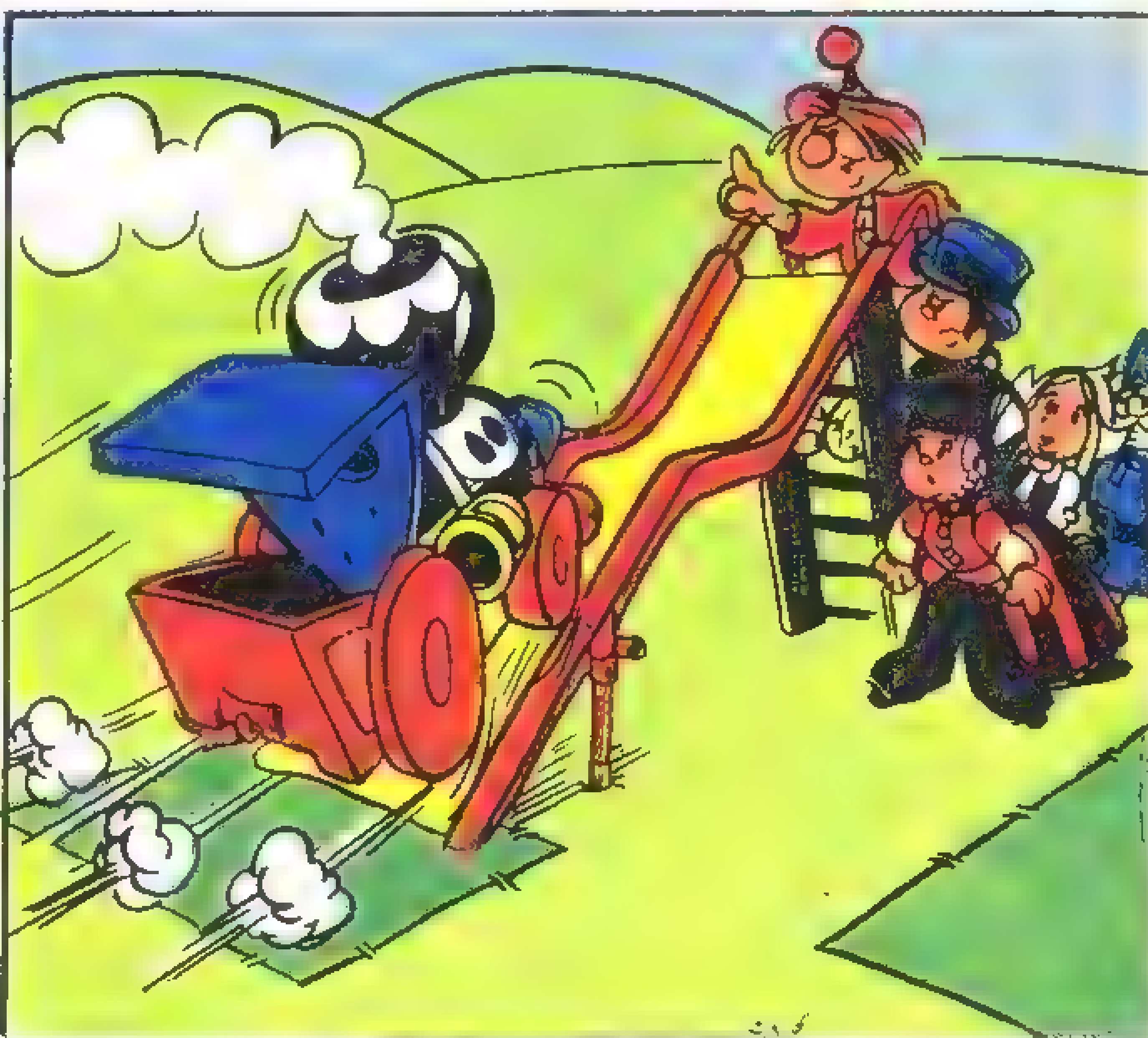
Op een dag stond Hakkepuf de locomotief te suffen in de zon, toen Tommie en zijn vrienden aan kwamen lopen. Tommie had een aanplakbiljet bij zich waarop stond: Kom naar het strand! Leuke speeltuin met hoge glijbaan! „Zou jij ons naar het strand willen brengen?" vroeg Tommie.

Natuurlijk wilde Hakkepuf dat doen. Toen ze bij het strand gekomen waren, stapte iedereen uit en rende hard in de richting van de speeltuin. „Ik ben het eerst op de glijbaan!" riep Wikwak de wekker. Hakkepuf keek de anderen na en dacht: Ik heb ook best zin om die glijbaan eens te proberen!

Hakkepuf dacht diep na en bromde: „Waarom zou ik hier op de rails blijven staan, terwijl de anderen daarginds reuzeschik hebben?" En hop, daar sprong hij van de rails en reed naar de nieuwe glijbaan. Dollie Dimpel kwam er juist af glijden en riep: „Hoera, dat gaat nog eens hard, zeg!"

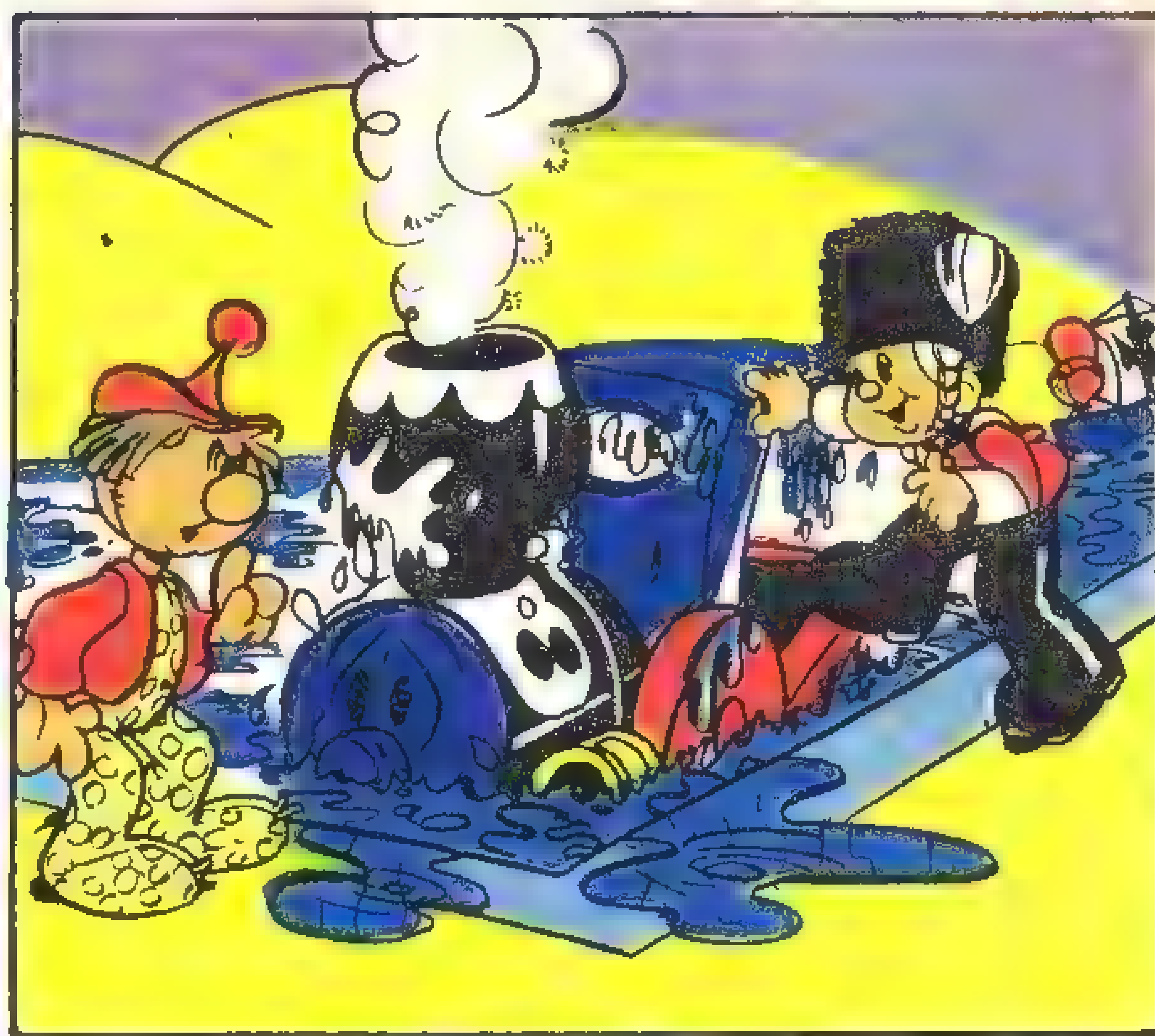
En toen was het Hakkepufs beurt. Maar wat gebeurde er? In plaats dat de locomotief netjes tegen het trapje op ging om aan de andere kant naar beneden te glijden, reed hij zo maar tegen de schuine kant op. De anderen keken hun ogen uit van verbazing en wisten niet wat ze moesten doen.

SPEELGOED

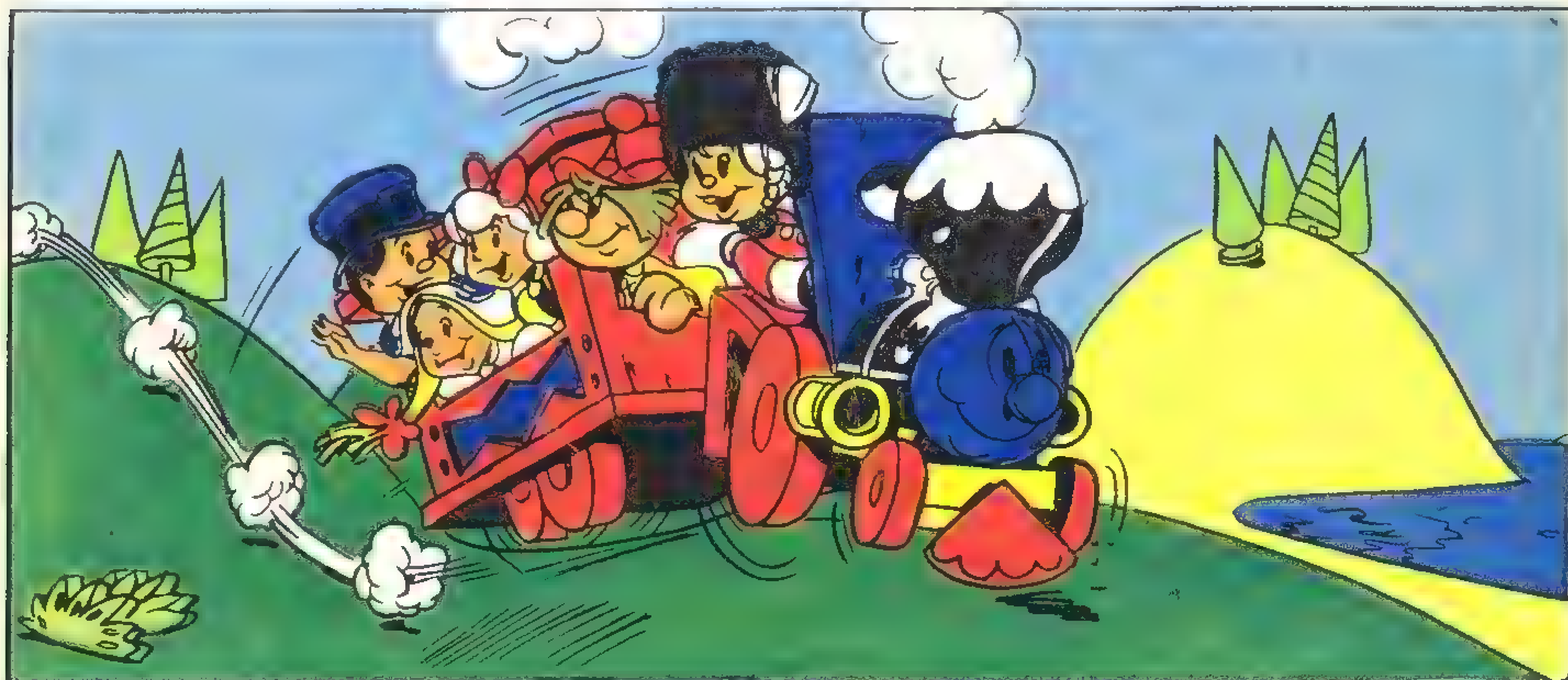

„Hee, Hakkepuf," riep Willie Stropop, „wat ga je nu doen? Waarom rijd je tegen de glijbaan op in plaats van eraf te glijden?" Maar er kwam geen antwoord. Hakkepuf kwam puffend tegen de glijbaan op en toen hij bovenaan was, had hij zoveel vaart, dat hij niet meer kon stoppen.

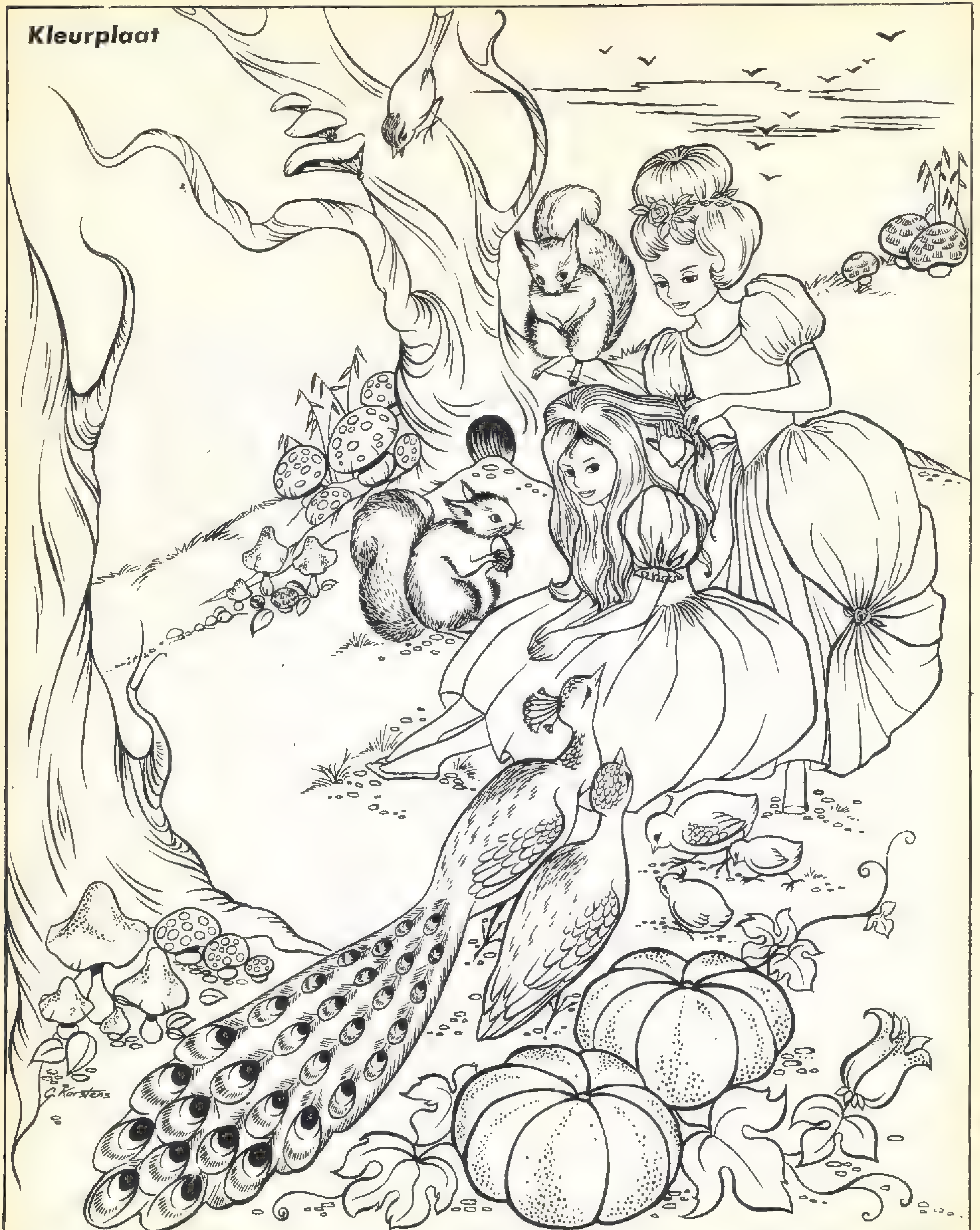

Hij gleed in een mooie boog door de lucht recht over de hoofden van de anderen. „Help!" riep hij angstig. „Ik vlieg!" Maar dat duurde niet lang. Even later belandde de locomotief onder luid geplons in de jachthaven, die daar vlakbij was. Willie en de anderen kwamen vlug toerennen.

Gelukkig had Tommie op dat ogenblik weer een goed idee. Samen met de anderen haalde hij Hakkepuf uit het ater en haakte toen een wagentje achter hem vast. „Instappen allemaal!" riep hij. „We gaan met zijn allen een eind rijden en Hakkepuf zal zorgen dat het een heel leuke rit wordt!"

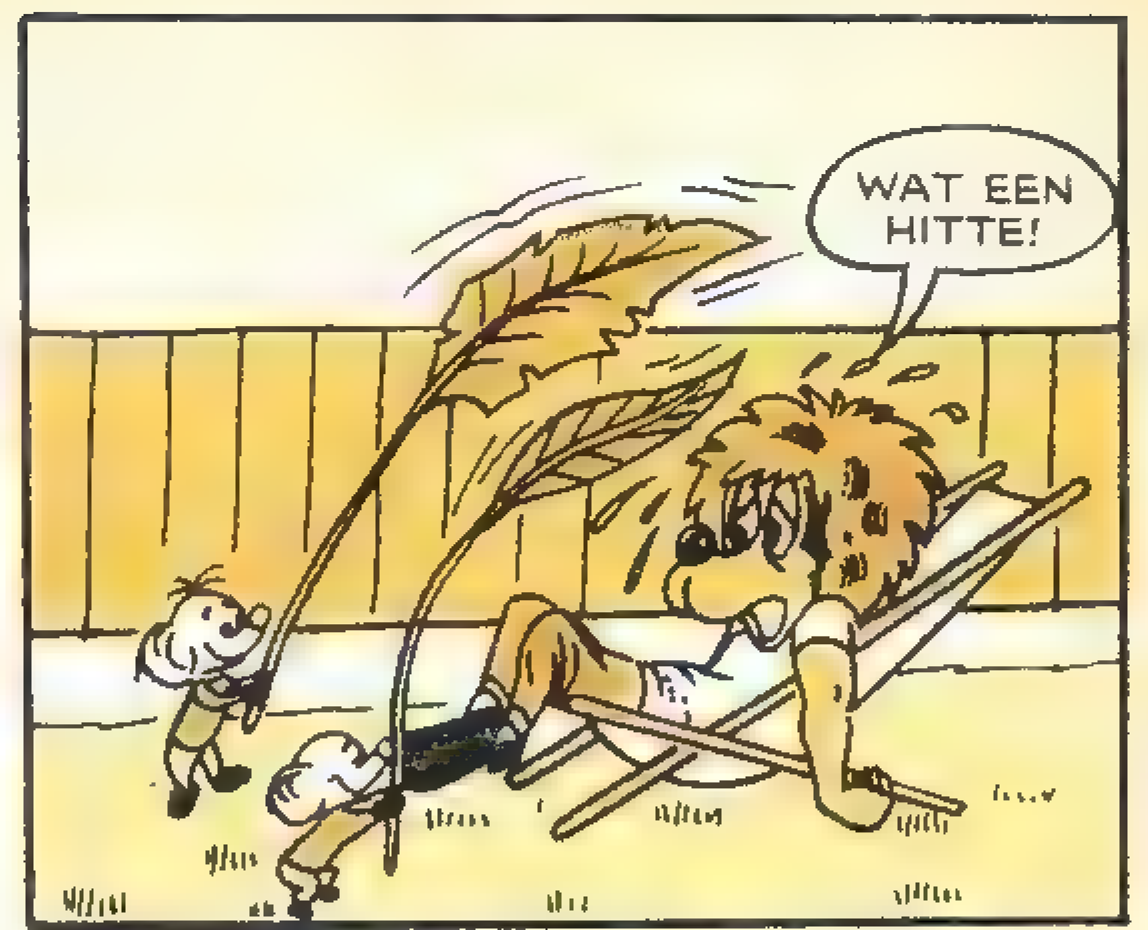
En dat deed Hakkepuf. Zoals je weet zijn er in de omgeving van het strand altijd veel duinen. Nu, daar reed Hakkepuf heen. Eerst nam hij een steile heuvel en dan reed hij er in volle vaart weer van af. De hele middag bleven ze aan het rijden en allemaal hadden ze het grootste plezier.

Kleurplaat
G. Karstens

LEONARD

POEH, HET IS TE WARM OM TE WERKEN!

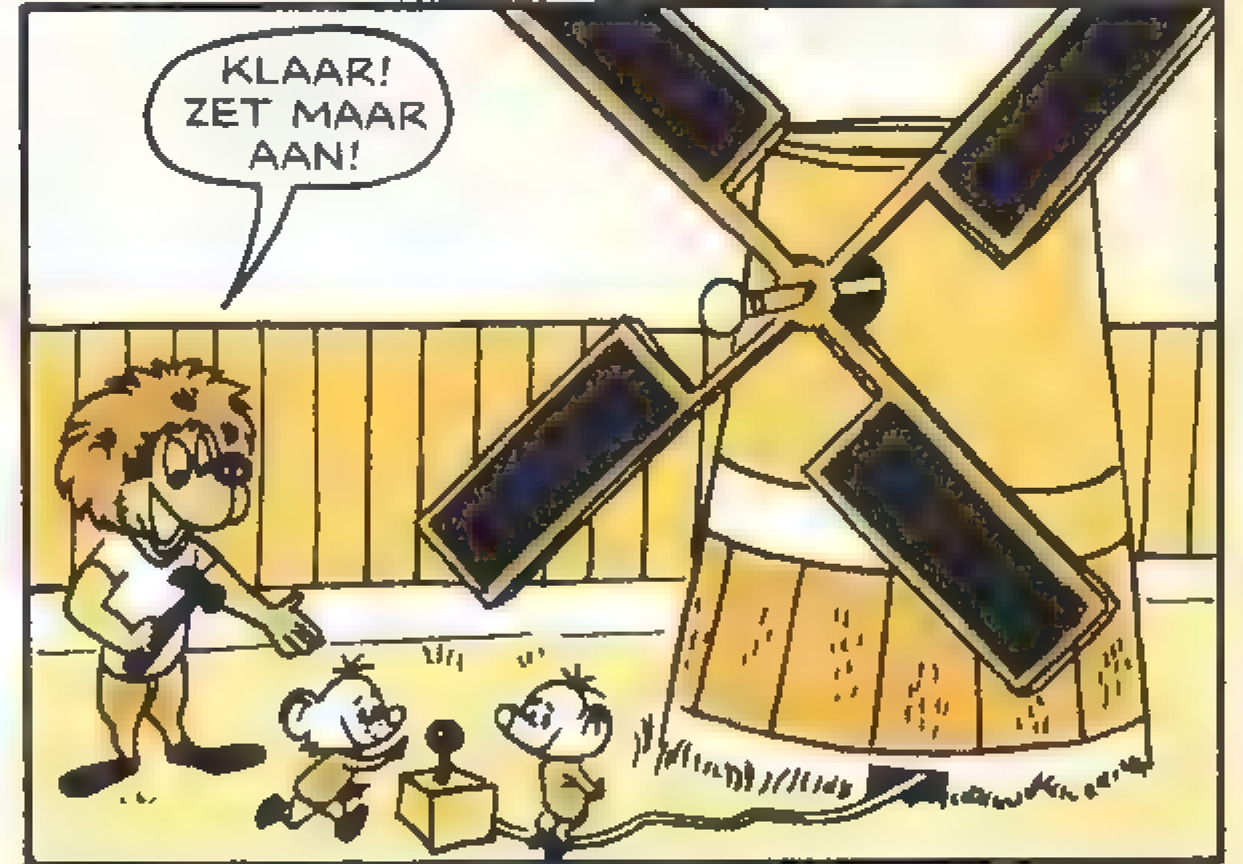
WAT EEN HITTE!

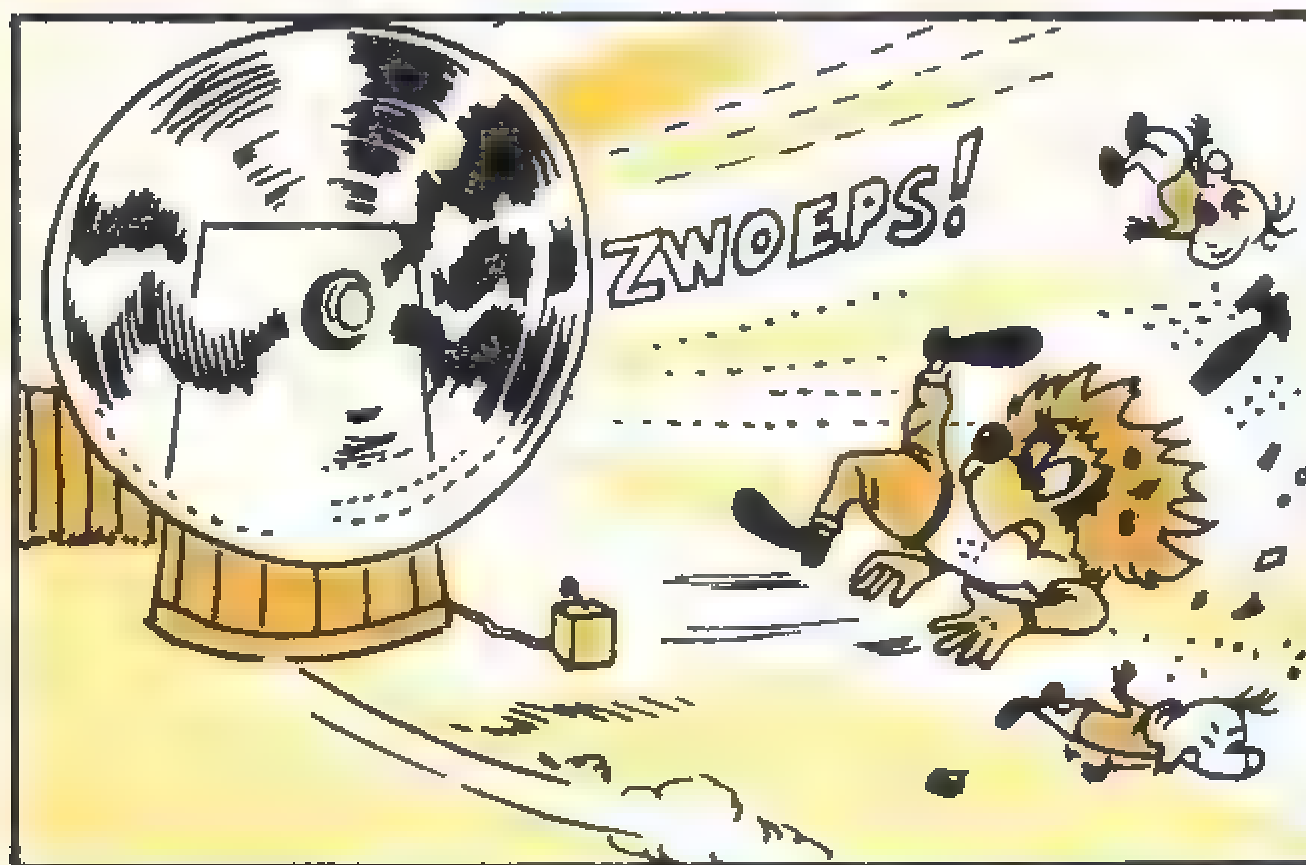
IDEE!

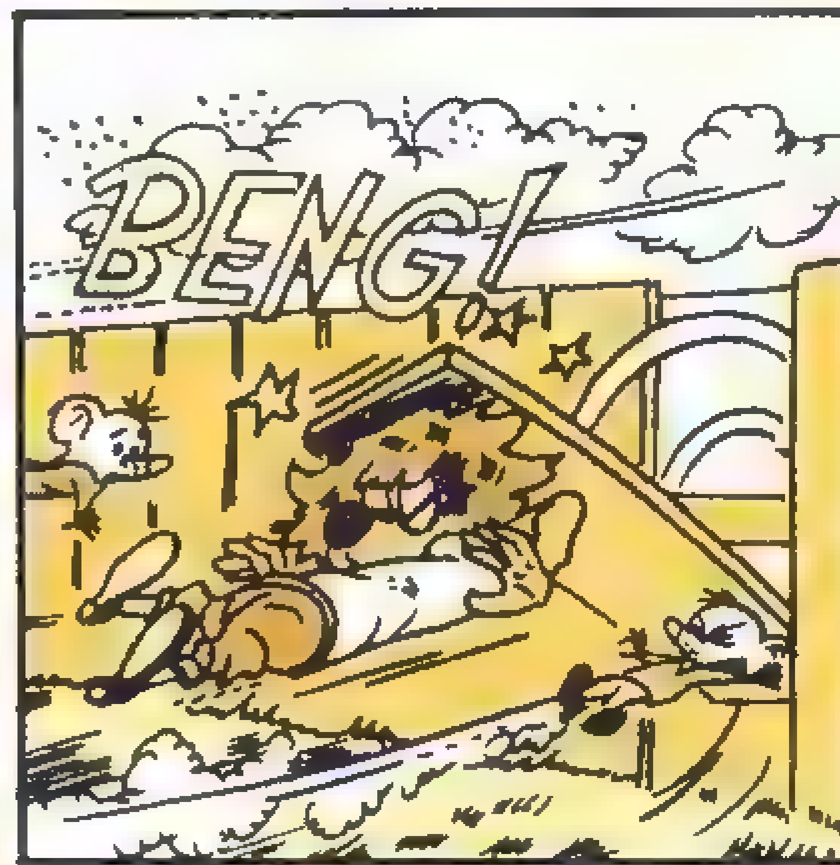
WE GAAN EEN WINDMOLEN BOUWEN!

KLAAR! ZET MAAR AAN!

ZWOEPS!

BENG!

KIJK DE BUREN EENS...

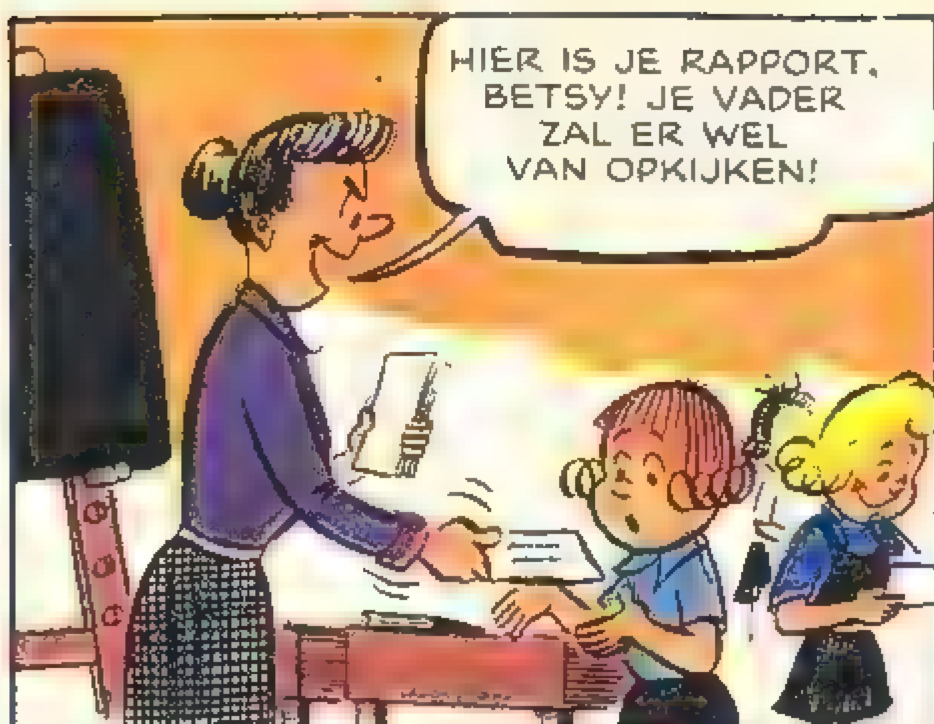

MIJN WASGOED!
WOESSSJ!
MIJN BLOEMEN!
WOESSSJ!
WOESSSJ!
MIJN ZOON!
MIJN KIPPEN!
ZWOEPS!
ZWOEPS!
ZWOEPS!

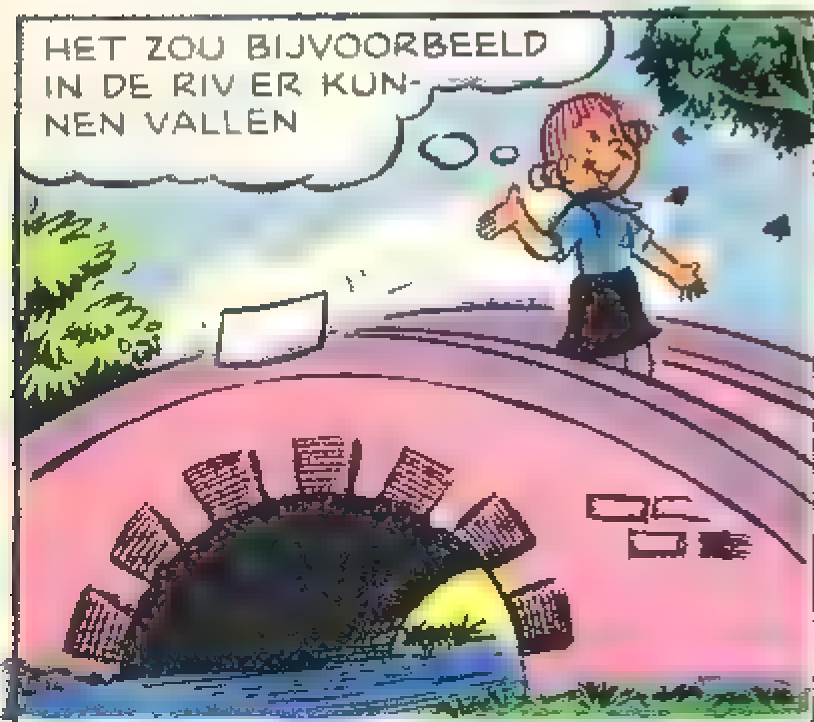
LIEVE HELP! NU HEB IK HET NÓG WARMER!

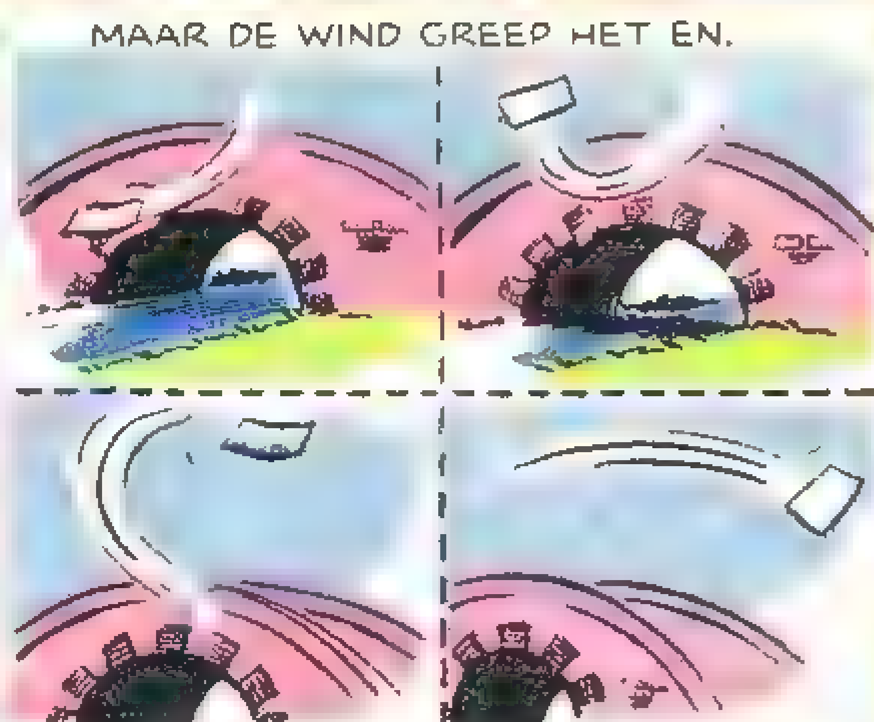
BETSY

HIER IS JE RAPPORT, BETSY! JE VADER ZAL ER WEL VAN OPKIJKEN!

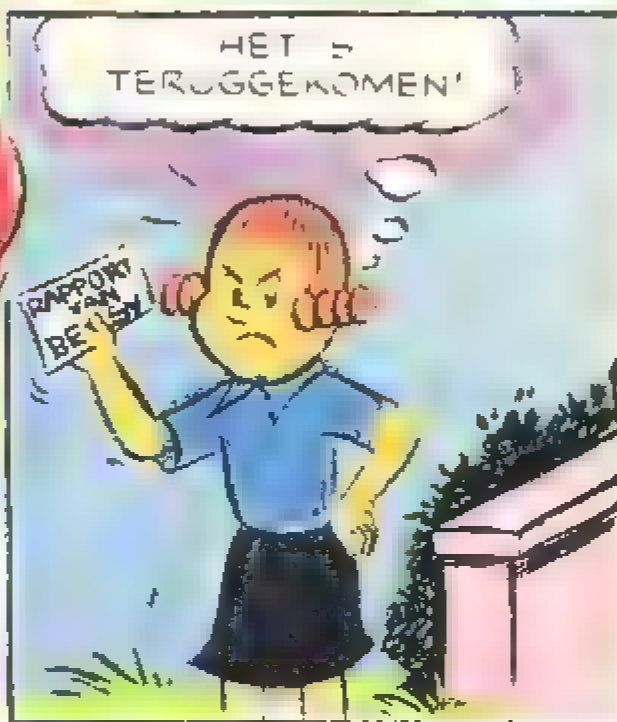

LIEVE HELP, DAN IS HET VAST ERG SLECHT!
RAPPORT VAN BETSY

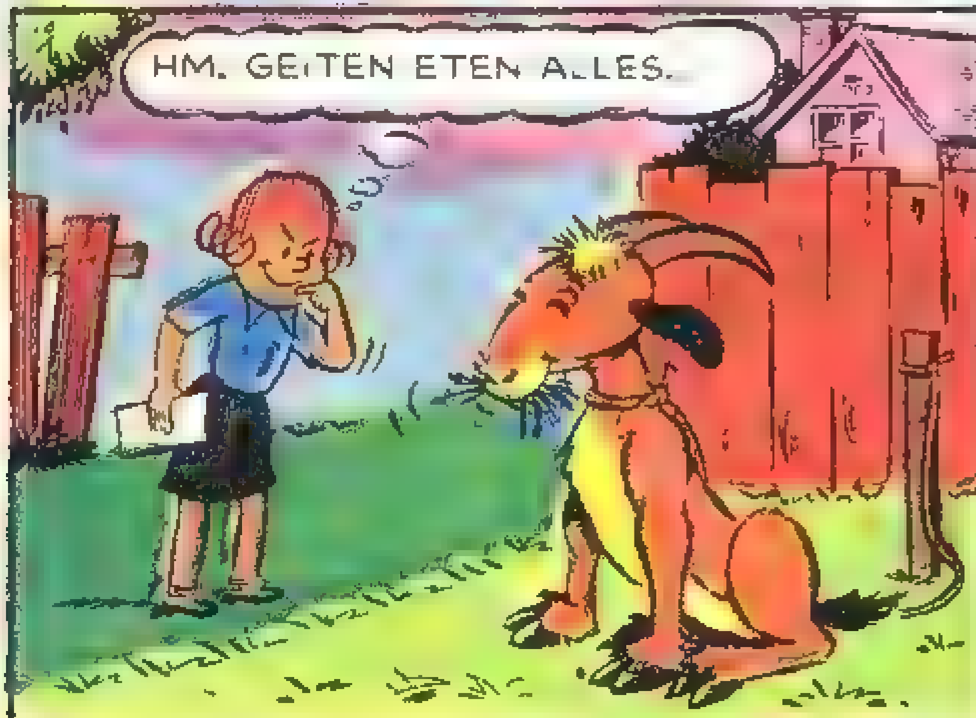

IK ZOU HET NATUURLIJK PER ONGELUK KUNNEN VERLIEZEN..
SCHOOL

HET ZOU BIJVOORBEELD IN DE RIVIER KUNNEN VALLEN

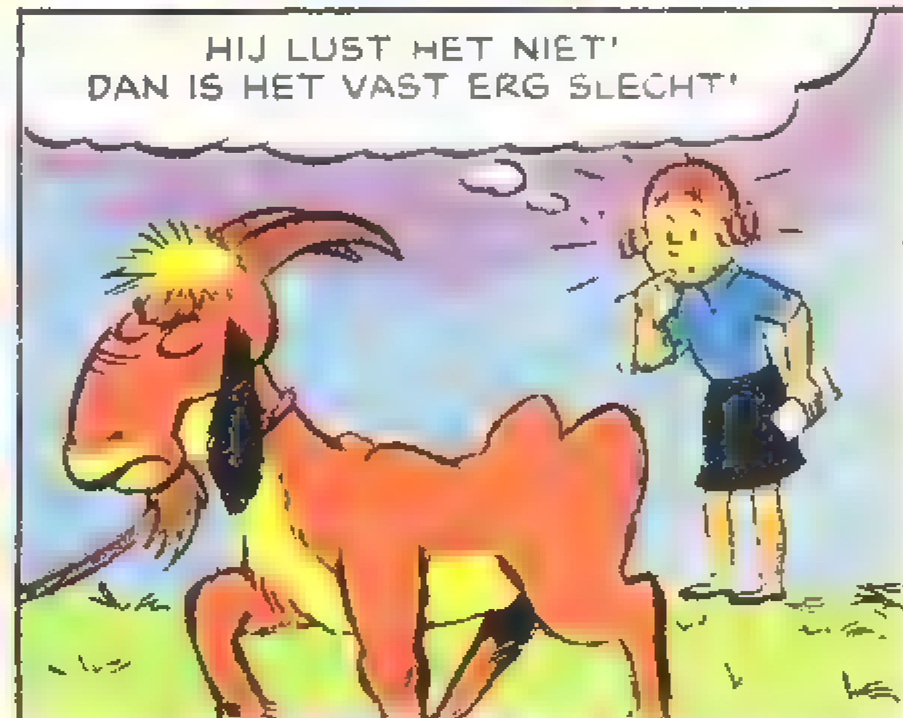

MAAR DE WIND GREEP HET EN.

ZWOEPS
RAPPORT VAN BETSY
PATS

HET IS TERUGGEKOMEN!
RAPPORT VAN BETSY

HM. GEITEN ETEN ALLES.

EEN GEIT ZOU BEST PER ONGELUK EEN SCHOOLRAPPORT OP KUNNEN ETEN...
?

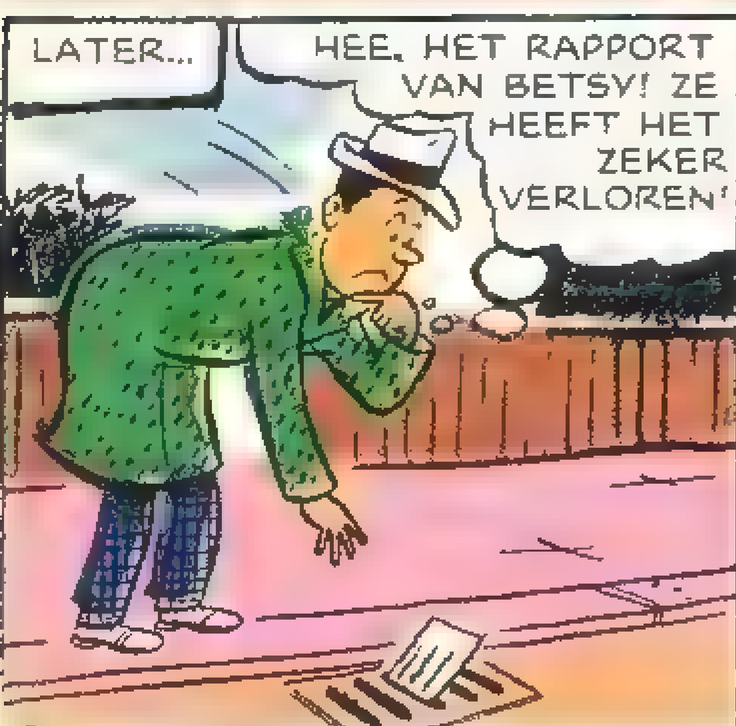

HIJ LUST HET NIET! DAN IS HET VAST ERG SLECHT!

IK ZOU HET OOK GEWOON KUNNEN VERLIEZEN...

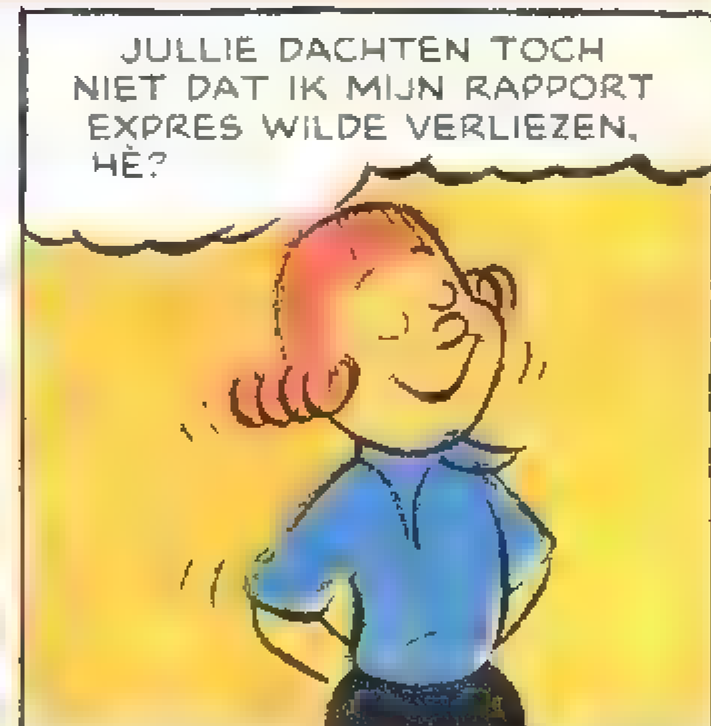

IS DIT VAN JOU, BETSY?
JA, DANK JE WEL!

STEL JE VOOR DAT IK HET VERLOOR VLAK BOVEN EEN PUTJE

LATER...
HEE, HET RAPPORT VAN BETSY! ZE HEEFT HET ZEKER VERLOREN!

IK HEB BETSY'S RAPPORT GEZIEN EN IK MOET HAAR SPREKEN!
HET IS WEER TERUGGEKOMEN!

VOLGENS DE JUFFROUW HEB JIJ HET BESTE RAPPORT VAN DE KLAS!
?

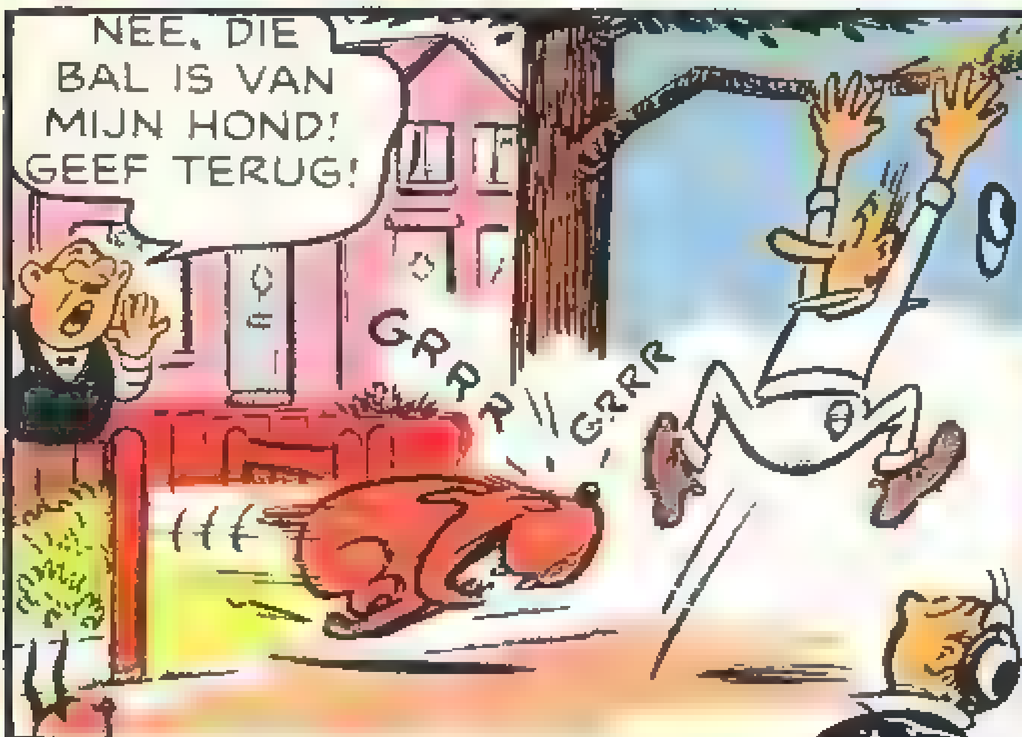

JULLIE DACHTEN TOCH NIET DAT IK MIJN RAPPORT EXPRES WILDE VERLIEZEN, HÈ?

MUG en MIK

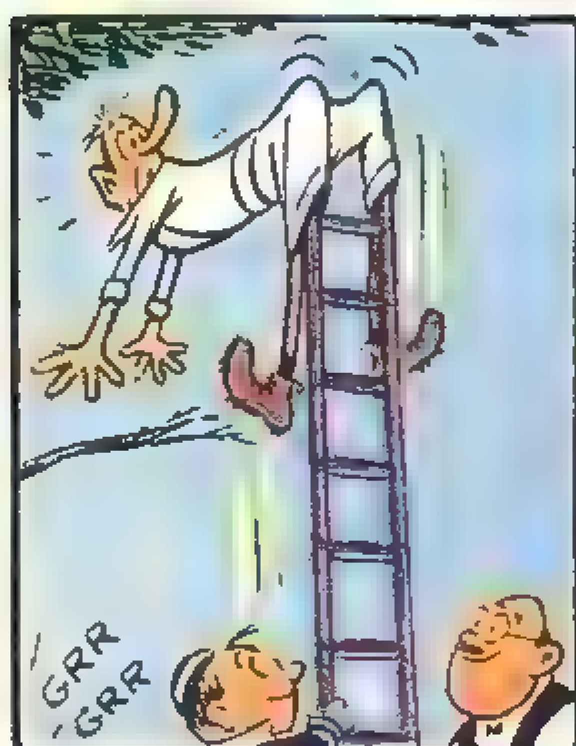

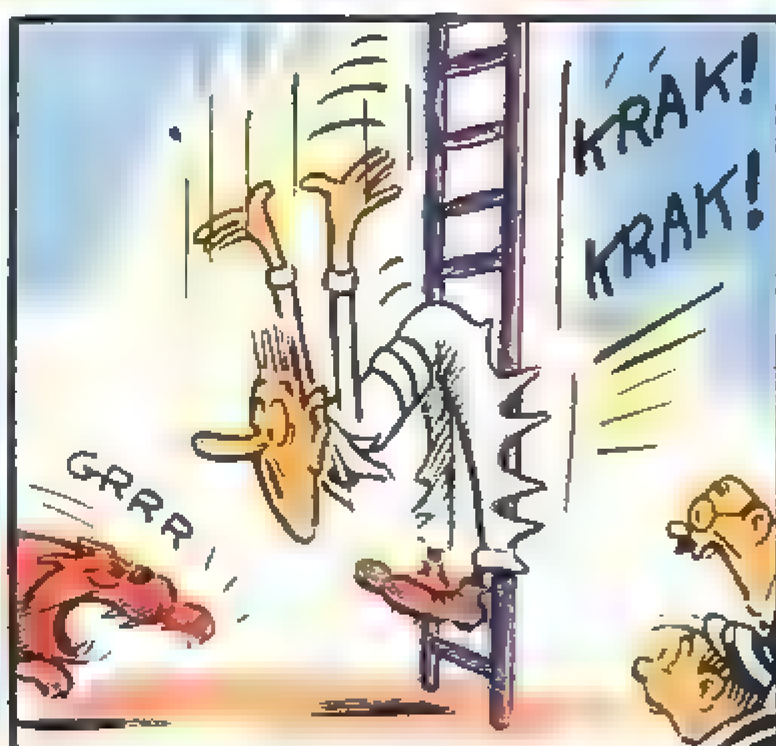

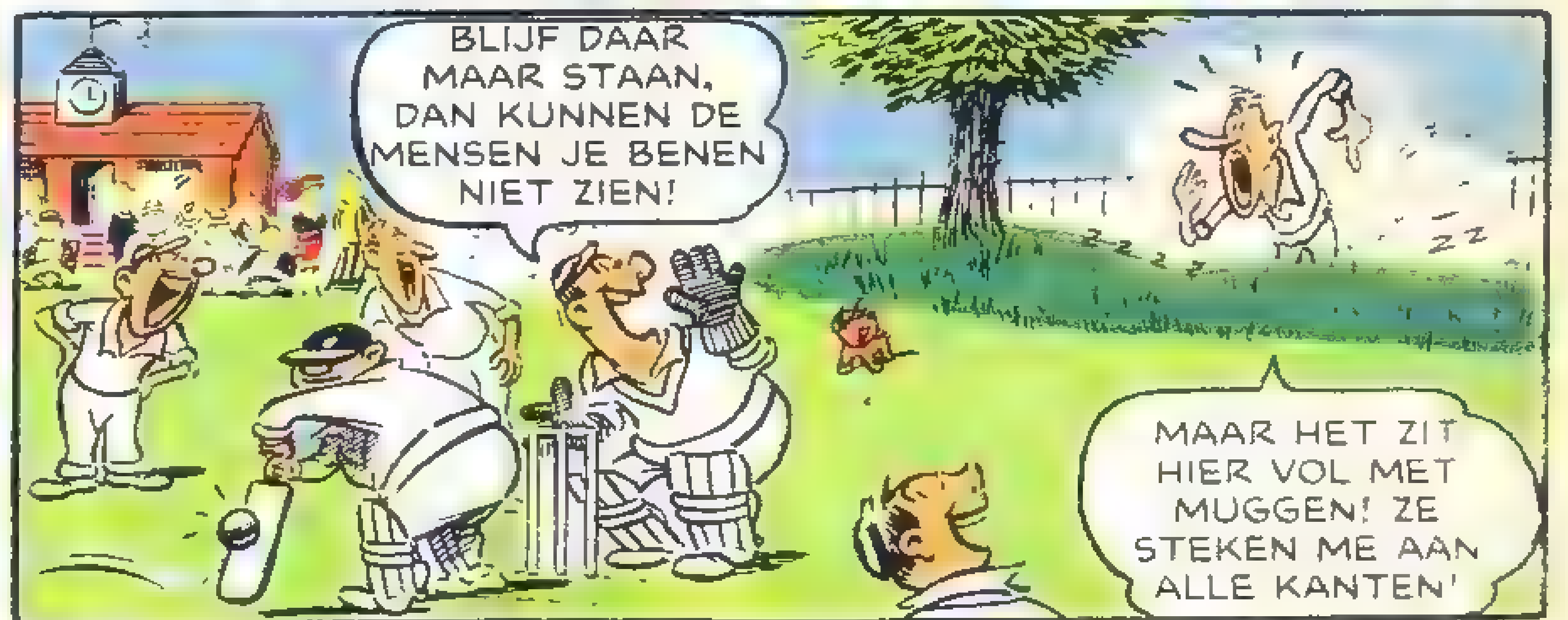

Voor de liefhebbers van verhalen over ruimtevaart hebben we goed nieuws! Volgende week begint op deze bladzijden een stripverhaal, dat getiteld is:

Ontvoering naar Mars

en dat van het begin tot het eind vol zit met spanning en avontuur!

Op de planeet Mars leven twee volkeren naast elkaar: het volk van de Marsmannen, bestaande uit geleerden, technici en kunstenaars, en dat van de Kronen, die door de Marsmannen als slaven gebruikt worden. Er zijn tekenen die erop wijzen dat het volk van de Marsmannen langzaam maar zeker uitsterft. Gouverneur-generaal Kurkil roept daarom de provinciebestuurders bijeen en licht hen in over de maatregelen die hij wil nemen om de komende ramp af te wenden. . . Volgende week de eerste aflevering van het spannende ruimtevaartverhaal

Ontvoering naar Mars

Het spoor van de slang

DOOR PETER GREY
ILLUSTRATIES: GERALD HAYLOCK

HOOFDSTUK III

Vicky gaat aan wal

Allerlei angstige gedachten flitsten Vicky door het hoofd, terwijl ze in de hut wachtte. Was het niet verstandiger om zich weer te verbergen voor de man terugkwam? Zou hij kunnen begrijpen hoe ze over haar vader tobde? Zou ze señor Vasquez kunnen vinden, zelfs als het haar lukte Porto Nero te bereiken? Zou ze daar misschien aan de politie overgeleverd worden? Ze was nog verdiept in haar sombere gedachten toen de man terugkwam. Hij had een paar boterhammen en een appel. ,,Meer kon ik de hofmeester niet vragen zonder argwaan te wekken," zei hij met een glimlach.

Vicky verslond de boterhammen. Haar gastheer keek toe met bewondering en bezorgdheid. ,,Ik zal nog meer moeten halen," zei hij. ,,Je bent uitgehongerd."

Vicky verzamelde zorgvuldig de kruimels, stak die in haar mond en begon aan de appel. ,,Wat nu?" vroeg ze.

,,Voel je je al zover opgekikkerd, dat je me kunt vertellen wat dit allemaal te betekenen heeft?"

Vicky knikte, keek even naar het overgebleven klokhuis van de appel en at dit toen ook nog op. ,,Mijn vader is professor Masters," begon ze. ,,Hij heeft een expeditie uitgerust en is maanden geleden vertrokken om een onderzoekingstocht te maken. Ik heb na zijn vertrek één brief ontvangen, daarna niets meer. . ." Ze vertelde het hele verhaal en legde uit hoe wanhopig ze zich voelde.

De man knikte begrijpend. ,,Ik kan het me voorstellen," zei hij. ,,Maar nu ik zoveel van jou weet, moet ik je ook wat over mezelf vertellen. Mijn naam is John Graham. Ik ben Engelsman en gewezen legerpiloot. Ik ga naar Porto Nero om te proberen een helikopter-vliegdienst te openen. Ik ken daar een man die een machine te koop heeft. Het lijkt me dat er toekomst in zit. In een land, waar het verkeer traag is en men veel per paard en muilezel moet reizen, krijg ik vast wel genoeg passagiers om de dienst winstgevend te maken."

,,Een helikopter," zei Vicky enthousiast. ,,Dat is een reuze-idee. Kan ik hem misschien huren? En helpt u dan om mijn vader te zoeken?"

,,Ho, ho, kalm aan," zei John Graham ,,Allereerst moeten we een oplossing zoeken voor de kwestie van jouw aanwezigheid hier aan boord. En bovendien, als ik in Porto Nero een vliegdienst begin moeten mijn passagiers betalen. . ."

,,O," zei Vicky terneergeslagen. ,,Nee, geld heb ik niet. . . En. . . en hebt u voor mij al een oplossing gevonden? Laat u me maar naar de reddingboot teruggaan. Dan verstop ik me daar weer."

John Graham keek peinzend voor zich uit. ,,Je hebt er geloof ik geen idee van in wat voor netelige positie je me hebt gebracht," zei hij. ,,Als ik de kapitein niet over jou inlicht, kan ik in grote moeilijkheden komen. En als ik je verborgen blijf houden, loop ik gevaar ervan beschuldigd te worden dat ik een kind heb ontvoerd. Dat is een misdaad die zwaar wordt gestraft."

,,Ik vind dat volwassen mensen de dingen onnodig ingewikkeld maken," zei Vicky.

John Graham glimlachte weer. Toen zei hij: ,,Ik maak me bezorgd over jou. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen je de hele nacht in die reddingboot te laten liggen. Maar je kunt evenmin in mijn hut blijven. Ik moet er iets op vinden. Geef me even tijd om na te denken."

Hij tuurde een paar minuten nadenkend voor zich uit en keerde zich toen weer naar Vicky. ,,Luister," zei hij. ,,Dit is de beste oplossing: ik zal naar de kapitein gaan en hem vertellen dat ik jouw vader goed ken. Het is een leugentje om bestwil en denk erom dat je mijn woorden bevestigt en me geen figuur laat slaan. Begrijp je?"

Vicky keek hem verbaasd aan. ,,Ja," zei ze. ,,Maar wat voor nut heeft het?"

,,Het is mijn bedoeling hem te zeggen dat er een misverstand heeft plaatsgehad, dat ik aanvankelijk met je tante had afgesproken dat ik je mee zou nemen naar Porto Nero, maar dat ik op het laatste ogenblik bericht van haar kreeg dat er een wijziging in de plannen was gekomen en dat je niet mee op reis zou gaan. Jij wist dat niet en kwam toch aan boord Zo nodig zal ik hem ook vertellen dat wij familie van elkaar zijn: oom en nicht. Ik zal me bereid verklaren je passage te betalen en me ermee te belasten om je na aankomst aan señor Vasquez over te geven. Het is geen overtuigend verhaal, maar als er lastige vragen gesteld worden, geloof ik dat ik me er wel uit kan kletsen."

Vicky was tegelijkertijd opgewonden en ontroerd. ,,Het is erg lief van u om zoveel moeite te doen voor mij," zei ze. ,,Ik kan u nu alleen maar bedanken, maar als we in Zuid-Amerika zijn, zal ik señor Vasquez vragen u het geld voor mijn overtocht te betalen. Hij krijgt het weer van pappa terug."

Het was een geluk voor Vicky en voor John Graham dat de kapitein ook eigenaar van het schip was en een goedhartig man, die het niet zo nauw nam. Toen John Graham hem de passageprijs voor Vicky betaalde, ging hij verder niet op de zaak in.

De eerste moeilijkheden waren dus overwonnen. Vicky kreeg een kleine hut vlak bij de ziekenboeg en de verpleegster van het schip naaide van enkele lappen een paar jurken voor haar. Vicky putte zich uit in dankbetuigingen tegenover haar helper, maar hij zei: ,,O, laat maar zitten, hoor. Het was graag gedaan. En dat geld krijg ik wel terug van je vader of van señor Vasquez. Nee, daar breek ik me het hoofd niet over. Ik maak me meer zorgen over iets anders."

Wat voorafging:

Professor Masters is op expeditie in Zuid-Amerika. Zijn dochter Vicky wil naar hem toe en gaat op Jamaica als verstekeling aan boord van een schip. Ze wordt door een passagier ontdekt en deze gaat eten voor haar halen.

„Waarover dan?" vroeg Vicky haperend.

John Graham keek haar ernstig aan. „Ik betwijfel sterk of je zonder papieren aan land zult mogen gaan," zei hij. „De kapitein dacht van wel, maar de politie in de havens van Zuid-Amerika is niet makkelijk in die dingen."

„Maar señor Vasquez kan de politie zeggen wie ik ben," zei Vicky.

„Dat is zo," gaf John Graham toe. „Maar veronderstel eens dat hij bij je vader in het binnenland zit."

De schrik sloeg Vicky om het hart en het grootste deel van de dag zat ze in een hoekje op het dek en peinsde over de gevaren, die haar nu weer bedreigden. Ze probeerde ijverig een oplossing te vinden en tegen de avond had ze een plan gevormd dat kans op slagen had...

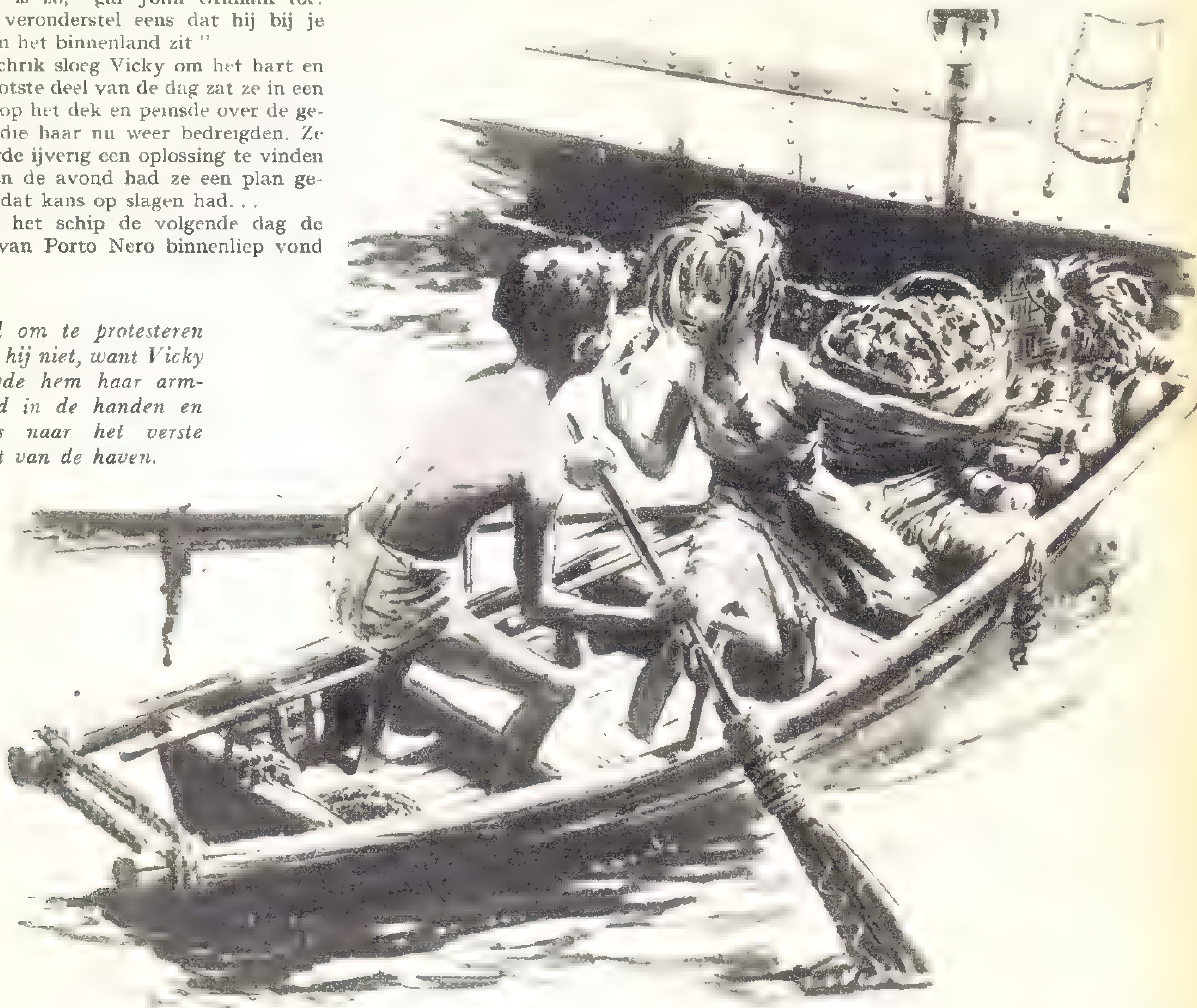
Toen het schip de volgende dag de haven van Porto Nero binnenliep vond John Graham op een van zijn koffers in zijn hut een briefje. Het was van Vicky en er stond in:

Lieve oom John. Neem me alstublieft niet kwalijk wat ik gedaan heb, maar ik geloof dat het voor ons beiden het beste is. Als u dit leest, ben ik waarschijnlijk al aan wal zonder dat de politie er erg in heeft gehad. U kunt gewoon aan land gaan alsof er niets is gebeurd. Zelf ga ik proberen señor Vasquez te vinden. Ik wil pappa opsporen en niets zal me daarvan weerhouden. Hartelijk dank voor al uw moeite en ik zal zorgen dat u het geld terugkrijgt. Behalve pappa heb ik nooit iemand ontmoet, die ik zo aardig vind als u. Hartelijke groeten van Vicky

John Graham keek een ogenblik verbijsterd voor zich uit. „Jou kleine rakker," riep hij dan, maar onwillekeurig bewonderde hij Vicky. „Ik zal haar moeten zoeken," mompelde hij vervolgens. „En het zal niet zo'n toer zijn om haar te vinden. In een stadje als Porto Nero lukt het haar beslist niet om onopgemerkt aan wal te komen."

Maar John Graham onderschatte Vicky. Toen het schip de haven naderde, had ze langs de verschansing een touwladder neergelaten. Ze smeerde wat vuil op haar jurk, zodat ze er haveloos uit zag. Toen keek ze uit naar de bootjes met kooplieden, die in de havens van Zuid-Amerika de binnenkomende schepen tegemoet varen om aan de opvarenden hun verse vruchten te koop aan te bieden. Toen een van de bootjes dichtbij was, wenkte Vicky de roeier, een jongen van een jaar of veertien. Zodra hij langszij kwam, klom ze over de verschansing en liet zich in zijn bootje zakken. Tijd om te protesteren had hij niet, want Vicky duwde hem haar armband in de handen en wees naar het verste punt van de haven, waar een groep kinderen aan het spelen was. De jongen trok verbaasd zijn schouders op, maar begon te roeien.

En voor John Graham de loopplank afkwam, holde Vicky te midden van een groep straatbengels over de stoffige weg...

Tijd om te protesteren had hij niet, want Vicky duwde hem haar armband in de handen en wees naar het verste punt van de haven.

Wordt vervolgd

Volgende week: Vicky gaat op zoek naar señor Vasquez.

De weg terug

DOOR JOHN MARSH

Andrew Paton keek oplettend naar zijn vriend. Zijn bruine ogen schitterden van opwinding terwijl hij met zijn hand door zijn warrige pruik streek. „En heb je dat ding in een oude koffer op zolder gevonden?"

„Ja," knikte Geoffrey Lister. „Het zat verborgen in de voering van deze oude portefeuille. Toen grootvader stierf, hebben ze het zeker over het hoofd gezien."

De twee jongens bekeken het vergeelde en verkreukelde papiertje, dat op tafel voor hen lag, aandachtig. Andrew fronste zijn wenkbrauwen. „Als je het mij vraagt, lijkt het meer op een tekening van een voorhistorisch monster dan op een kaart. Hoe weet je nou zeker dat het een onderaardse grot voorstelt, waar nog nooit iemand in is geweest?"

„Ik ben er zeker van," zei Geoffrey vlug. „Ik geef toe dat het wat rommelig lijkt, maar ik geloof dat het zo in elkaar zit. Luister maar. Deze kaart moet jaren en jaren geleden door iemand die deze grot ontdekte op de plaats zelf getekend zijn. Waarschijnlijk is hij in het half duister van een slecht verlichte grot getekend, opdat mijn grootvader of wie dan ook niet vergeten zou hoe de gangen en de grot er precies uit gezien hebben."

„Ach, die grot is natuurlijk na al die jaren al lang door iemand anders ontdekt."

Geoffrey schudde ontkennend zijn blonde hoofd.

„Nee, dat geloof ik niet! Vader en zijn vrienden hebben alle grotten in deze omgeving verkend en ik ben mee geweest met de meeste onderzoekingstochten. Daardoor weet ik bijna evenveel als zij en tot nu toe heeft niemand gesproken over een grot die nog dieper zou zijn dan de Steep Scar."

„Heb je deze kaart al aan je vader laten zien?"

„Ga nou gauw weg! Natuurlijk niet, ik heb op jou gewacht om je voor te stellen dat wij samen die grot gaan ontdekken." Geoffreys ogen schitterden vrolijk achter zijn bril. „Dat zou nog eens wat zijn, jò, als wij vader konden verrassen met de ontdekking van een nieuwe grot! Een grot waarvan hij en alle deskundigen op dit gebied niet het flauwste vermoeden hebben!"

Andrew grinnikte. „Ja, dat zou geweldig zijn!" Toen keek hij even ernstig en zei: „Weet je wel zeker dat ik je niet teleur zal stellen? Tenslotte heb ik nog nooit een onderaardse grot of kolk gezien en wat ik ervan weet heb jij me op school verteld!"

„Laat dat maar aan mij over," zei Geoffrey zelfverzekerd. Hij stopte de kaart voorzichtig in zijn broekzak. „En nu als een haas naar beneden om te eten, anders gaat moeder lastige vragen stellen! Tenslotte kwam je alleen even je handen wassen na je lange reis."

Ze verlieten de gezellige slaapkamer, die ze samen moesten delen zolang Andrew zou blijven logeren en Andrew zag opeens door de ramen een stukje zonlicht over de uitgestrekte, eenzame hei vallen, waardoor de hele omgeving belicht werd als een prachtig schilderij. Het was zo mooi en zo heel anders dan het Londense pleintje waar hij woonde, dat hij even diep moest ademen. Een heerlijke blijdschap doorstroomde hem bij de gedachte dat hij hier veertien lange dagen mocht blijven.

Geoffreys vader en moeder, de heer en mevrouw Lister, waren in de eetkamer.

„Zo, jongens, zijn jullie daar eindelijk?" riep meneer Lister. „Je zult wel honger hebben na je lange reis, Andrew."

„Daar zullen we dan gauw een eind aan maken," zei zijn vrouw, terwijl ze een bord met knappend gebakken ham en spiegeleieren voor de jongens neerzette.

„Hebben jullie al plannen gemaakt voor morgen?" vroeg meneer Lister, terwijl de jongens hun borden leeg aten.

„Misschien kunnen we een lange wandeling over de hei maken, vader," zei Geoffrey voorzichtig.

„Ik wou dat ik een dag vrij kon nemen om met jullie de grotten in te gaan," zei zijn vader. „Misschien dat we zaterdag een groepje bij elkaar kunnen trommelen, dan heb ik het niet zo druk."

„Ach, we vermaken ons wel, vader," zei Geoffrey ernstig en gaf Andrew een schopje tegen zijn been en een knipoog toen zijn ouders even niet keken.

De volgende ochtend waren ze al vroeg uit de veren en trokken goedgemutst de hei op. De zon scheen fel en het beloofde een prachtige dag te worden. Meneer Lister was al een uur geleden naar zijn kantoor in het dorpje Skipwaite vertrokken. Mevrouw Lister had hun nog eens

goed op het hart gedrukt om geen gevaarlijke dingen te doen, waarna zij zich aan haar huishoudelijke bezigheden ging wijden.

„Vader vindt het niet prettig als ik op mijn eentje grotten ga onderzoeken," zei Geoffrey lachend, terwijl ze zich een weg baanden door de heide. „Hij zegt dat het te gevaarlijk is!"

„Misschien denkt hij er wel anders over, als je hem vertelt dat je een nieuwe grot ontdekt hebt!" zei Andrew.

Geoffrey had een nylonladder onder zijn windjack verstopt en in hun rugzakken hadden ze twee krachtige elektrische lantarens, die speciaal voor dit werk waren gemaakt. Verder nog stalen spijkers, haken en andere benodigdheden voor grotonderzoekers. Daarbij hadden ze nog een mondvoorraad die lang niet mis was, want mevrouw Lister had haar best gedaan om er iets heel lekkers van te maken.

Ze hadden de bewoonde wereld spoedig achter zich gelaten en volgden een beekje dat vrolijk van de heuvels naar beneden dartelde.

„Hee, daar is meneer Fairley!" riep Geoffrey, toen ze door een bocht van het ravijn kwamen waardoor het beekje stroomde. „Hij is een vriend van mijn vader." Andrew zag een lange man op de oever staan, die aandachtig naar het heldere water tuurde. Toen de jongens naderden, keek hij glimlachend op. „Hallo, Geoffrey," zei hij, „waar gaan jullie op deze heerlijke morgen naar toe?"

„O, alleen maar een lange wandeling maken," antwoordde Geoffrey. „Dit is Andrew Paton, een schoolvriend van me."

Meneer Fairley schudde Andrew de hand en tuurde vervolgens weer in de beek.

„Kijkt u naar forellen?" vroeg Geoffrey.

Meneer Fairley schudde zijn hoofd. „Nee, ik ben een kleine proef aan het nemen." Hij wees over het water. „Zie je die blauwe verkleuring van het water aan de overkant? Dat is kleurstof die een vriend van me een half uur geleden driehonderd meter stroomopwaarts in het water heeft gestrooid. Het water begint hier te verkleuren en dat is een bewijs dat de stroom, na ondergronds te zijn geweest, weer tamelijk snel aan de oppervlakte komt."

„Doen alle stroompjes dat?" vroeg Andrew.

„Integendeel. In feite zoeken de meeste hun weg mijlen ver ondergronds om tenslotte weer te voorschijn te komen uit de bodem van de zee."

Andrew en Geoffrey lieten meneer Fairley achter bij de beek en vervolgden hun tocht. Op het hoogste punt van de heide keken ze achterom. Het uitzicht was fantastisch. De open heide strekte zich kilometers ver uit en werd hier en daar slechts onderbroken door een eenzame boerderij, waarvan de bewoners met moeite een paar hectaren bouwgrond aan de stugge hei en bremstruiken hadden ontworsteld.

„We hebben nu al over de zeshonderd meter geklommen," zei Geoffrey, „en nu gaan we weer naar beneden. De Steep-Scar-grot is ongeveer achthonderd meter verder."

Andrew gaf zijn ogen de kost om voor de eerste keer een blik te kunnen werpen op de toegang naar een onderaardse grot. Hij verwachtte een enorm gat in de heide te zien, doch toen Geoffrey plotseling naar de grond wees en zei: „Daar is het," fronste hij niet-begrijpend zijn wenkbrauwen.

„Ik zie niets," zei hij verbaasd.

„Er is ook weinig te zien. Het is niet meer dan een spleet in de grond."

Spoedig stonden ze aan de rand van een klein hol achter een rots. „We moeten er een voor een in," zei Geoffrey, „ik ga eerst." Terwijl Andrew toekeek, ging Geoffrey op de rand van het hol zitten en liet zich voorzichtig in de duisternis zakken

„Hee, je vergeet je nylonladder!" riep Andrew ontzet.

Geoffrey grinnikte. „Dat zit wel goed Hier beneden is alleen maar een kleine grot. De nylonladder hebben we pas later nodig."

Enkele seconden later klonk zijn stem uit de diepte en hij spoorde Andrew aan hem te volgen. Andrew haalde diep adem en liet zich met gesloten ogen en stijf op elkaar geklemde kaken in het gat zakken. Het was eigenlijk een verrassing voor hem, toen zijn voeten bijna direct in het zachte zand zonken en hij voor de voeten van Geoffrey viel. De val was iets meer dan twee meter geweest. Geoffrey ontstak de elektrische lantarens, die met een riem om zijn nek hingen, waardoor hij zijn handen vrij kon gebruiken.

„Loop maar achter mij aan," zei hij. En bij het licht van de sterke stralenbundels liep hij naar de achterkant van de kleine grotkamer. Ze kwamen bij de ingang van een tunnel, die steil naar beneden ging en zich in de duisternis verloor. Zonder aarzelen ging Geoffrey verder en Andrew liep snel achter hem aan. Na veel gekronkel eindigde deze doorgang plotseling en Geoffrey stak waarschuwend zijn hand op om te voorkomen dat Andrew tegen hem op zou botsen. „We moeten nu over een smalle richel, maar als je mij goed volgt, hoef je niet bang te zijn."

„Lieve help," hijgde Andrew, toen hij over de rand van de richel in het niets keek. Zelfs de sterke lampen reikten niet tot de overkant van deze gigantische grot. Geoffrey grinnikte om de angstige verbazing op het gezicht van zijn vriend. „Die kant moeten we op," zei hij terwijl hij in de duisternis beneden zich wees.

Andrew zei niets, doch hij slikte haastig een brok weg die plotseling in zijn keel gekomen was.

Boven hun hoofden waren twee ijzeren krammen in de rotswand geslagen. Geoffrey maakte de nylonladder eraan vast en liet het uiteinde in de diepte vallen. „Deze krammen zijn hier geplaatst om de grotonderzoekers tijd te besparen." Hij keek naar zijn vriend. „Ik zal eerst afdalen, dan kan ik de ladder strak houden als jij naar beneden komt."

Een seconde later was hij over de rand verdwenen en Andrew zag het licht van de lampen flauwer en flauwer worden. Toen was het zijn beurt. Hij onderdrukte een opwelling om terug te lopen naar het daglicht en greep de ladder beet. Met kloppend hart daalde hij af in de duisternis. Het ging gemakkelijker dan hij gedacht had en enkele ogenblikken later stond hij op de rotsachtige bodem van de Steep-Scar-grot naast zijn vriend.

„Men zegt dat deze grot groter is dan een kerk," zei Geoffrey. Zijn stem klonk ijl en onwezenlijk in de onmetelijke ruimte. Ze liepen verder en de sterke lampen be-

. . . doch toen Geoffrey plotseling naar de grond wees en zei: „Daar is het," fronste hij niet-begrijpend zijn wenkbrauwen.

lichtten slechts hun naaste omgeving. Het middelste gedeelte van de grot was leeg, op wat kleine steentjes na, doch hoe verder ze liepen, hoe mee grote, donkere massa's voor hen opdoemden.

,,Dit noemt men ,,het Stenen Bos"," zei Geoffrey opgewonden. ,,Het zijn pilaarachtige rotsblokken, die in drie rijen over de hele lengte van de grot staan. Ze zijn aangetekend op de kaart die ik gevonden heb. Misschien herinner je je nog, dat er één gemerkt was." Hij nam de kaart uit zijn zak en ze bestudeerden hem aandachtig. Een van de pilaren op de derde rij moest het merkteken dragen.

,,Het zal mij benieuwen," zei Geoffrey en zij haastten zich tussen de reuzenstenen door, totdat ze vlak voor de derde rij stonden, die zich tegen de achterwand bevond.

,,Dit moet de steen zijn die op de kaart gemerkt is," zei Geoffrey, terwijl hij de rots aandachtig bekeek. ,,Ik zie er niets bijzonders aan, behalve dat hij naar de muur overhelt."

Ze keken nog eens nauwkeurig en Andrew schudde zijn hoofd. ,,Ik geloof dat die hele kaart nep is," zei hij. ,,Volgens mij is je grootvader een grapjas geweest, die de mensen bij de neus wou nemen door een kaart achter te laten waarop. . ."

,,Zo iets gemeens zou hij nooit gedaan hebben!" zei Geoffrey boos. ,,Nee, die kaart heeft wel degelijk een betekenis, alleen weet ik nog niet wat." Hij tuurde naar de steenmassa en rende plotseling naar voren. ,,Ik ben benieuwd of er boven iets te zien is. . ." zei hij en begon te klauteren. Er waren genoeg steunen voor zijn voeten en het duurde niet lang voor hij de top had bereikt. Hij liet het licht van zijn lantaren over de nauwe opening, die hem van de muur scheidde, dwalen en gaf plotseling een opgewonden kreet ,,Ik heb het gevonden, Andy!" schreeuwde hij en begon haastig af te dalen zonder zich om zijn veiligheid te bekommeren.

,,Wat is er aan de hand?" vroeg Andrew.

,,Toen ik mijn licht over de muur liet schijnen, zag ik plotseling de opening van een nieuwe tunnel!" hijgde Geoffrey.

,,Maar hoe komen we erbij?" zei Andrew terwijl hij de muur bekeek. ,,Het is veel te glad om te beklimmen!"

,,Er zijn hopen spleten als je goed uit je ogen kijkt," zei Geoffrey. ,,Kom, jò!" Hij ging het eerst en Andrew bewonderde de vaardigheid waarmee hij een houvast vond voor zijn handen en voeten, welke van beneden uit gezien helemaal onzichtbaar waren

. . . toen er een onheilspellend lawaai, als het rollen van de donder, door de tunnel klonk.

Al heel gauw bereikte Geoffrey een smalle richel, die zich wel zes meter van de grond af bevond. Zijn lamp bescheen een tunnel die nauwelijks één meter vijftig hoog was. Gebukt ging hij er een eindje in en toen hij merkte dat de tunnel niet smaller of lager werd, wendde hij zich tot Andrew, die net de richel bereikt had. ,,Wil je ermee doorgaan?" vroeg hij

,,Natuurlijk! Denk je soms dat ik voor niks naar boven ben geklommen?" riep Andrew uit.

Geoffrey grinnikte. ,,Ik wou er alleen maar zeker van zijn. Oké, volg me dan maar op de hielen. Daar gaan we!"

Achter elkaar begonnen ze hun tocht door de tunnel. Ze moesten gebukt lopen om niet hun hoofd te stoten tegen het lage plafond. Eerst ging de tunnel recht toe recht aan, maar al gauw begon hij scherp naar beneden te hellen, tot Geoffrey berekende, dat ze al een heel eind lager dan de Steep-Scar-grot gekomen waren.

Hij bleef plotseling staan. Voor hen lag een massa gevallen rotsblokken die de tunnel blokkeerden. Dit was waarschijnlijk veroorzaakt door het instorten van een gedeelte van het plafond, want er was nog genoeg ruimte om hier rechtop te staan.

,,Het kan wel honderd jaar geleden gebeurd zijn," zei hij en klauterde er achteloos overheen

Andrew aarzelde en hoopte in stilte dat Geoffrey er eindelijk genoeg van zou krijgen. Ze hadden nu de nieuwe tunnel ontdekt en het werd tijd om terug te gaan. Maar hij wist dat er maar één gedachte in het hoofd van zijn vriend rondspeelde en dat was: de grot vinden, die alleen door de tekenaar van de kaart ooit gezien was.

Met een zucht volgde hij de snel-verdwijnende lichtbundel. . . toen een kreet van Geoffrey hem haastig naar voren deed lopen. ,,Wat is er aan de hand?" vroeg hij en op datzelfde moment besefte hij wat het doffe geluid was, dat hij al een tijd onbewust gehoord had.

Geoffrey stond op de drempel van de grot naar binnen te kijken. Het bleek niet veel meer te zijn dan een grote kamer. In het licht van de lampen konden de jongens een stroompje zien, dat ongeveer een meter breed was en dat over de bodem van de grot liep en weer verdween in een andere tunnel. Dit was de enige uitweg.

,,Wel, wel, hier is ie dan eindelijk!" zei Geoffrey opgewonden. ,,Hoe zullen we hem noemen?"

,,De Listergrot, natuurlijk. Op de kaart staat geen naam en jij bent tenslotte de tweede ontdekker."

,,Onzin! Ik heb een veel beter plan. We zullen hem de Lister-Patongrot noemen, naar ons allebei."

Andrew wou net antwoorden, toen er een onheilspellend lawaai, als het rollen van de donder, door de tunnel klonk. De rotsvloer onder hun voeten begon te trillen.

,,Hee, wat krijgen we nu?" zei Geoffrey geschrokken.

,,Een instorting. Dat kan niets anders dan een instorting zijn," zei Andrew benauwd. Ze gingen de weg terug die ze gekomen waren. De tunnel was gehuld in stofwolken en al spoedig stonden de jongens te hoesten en te proesten.

,,Het lijkt me nogal een grote instorting," mompelde Andrew. Geoffrey zei niets. Hij had nu verschrikkelijke spijt van zijn onbezonnenheid om toch naar de nieuwe grot te gaan. Steeds weer had zijn vader hem gewaarschuwd dat op plaatsen waar een instorting was geweest, de geringste beweging of alleen maar het geluid van een stem een nieuwe instorting te weeg zou kunnen brengen. In de beslotenheid van een grot, ver onder de aardbodem stapelen luchtdrukgolven zich op en veroorzaken een hevige spanning.

Hij kreunde even toen hij in het licht van de lamp de muur van rotsblokken zag, die voor hem lag. Het was inderdaad een geweldige instorting geweest. Nu was de hele tunnel bedolven onder tonnen rots die naar beneden waren gevallen.

,,Ik ben bang dat het jaren kan duren voor we door die massa heen zouden komen," zei hij, zich omdraaiend naar zijn vriend.

,,Wat moeten we beginnen?" kreunde Andrew.

De jongens keken elkaar geschrokken aan. Ze wisten heel goed wat dit betekende. Ze waren gevangen diep onder de aardbodem en zelfs al wist iemand dat ze daar waren, dan zou toch niemand hen in de nog onontdekte grot kunnen vinden; ook al zochten ze iedere centimeter van de Steep-Scar-grot af.

,,Niet zeuren, jò! Zolang er leven is, is er hoop!" zei Andrew met een moedige glimlach.

,,Het spijt me, ouwe jongen," mompelde Geoffrey, ,,het is allemaal mijn schuld. Laten we teruggaan naar de grot om over de situatie na te denken. Het is best mogelijk dat er ergens nog een uitgang is, die we nog niet ontdekt hebben."

Er zat niets anders op. Ze belandden weer in de grot met het beekje dat zacht murmelde. Ze zochten nog eens grondig naar een andere uitweg, die hen misschien naar de buitenlucht zou leiden. Maar er was niets te vinden. De enig mogelijke uitgang was langs de bedding van het stroompje. Geoffrey liet zijn lamp op het water schijnen.

,,Het is maar een paar centimeter diep," zei hij. ,,We kunnen er waarschijnlijk wel door kruipen."

Andrew keek bedachtzaam naar de lage wand boven de rivierbedding. De afstand tussen het water en de bovenkant was nauwelijks een meter.

,,En als het water verderop dieper gaat worden en de tunnel lager? Wat dan?" vroeg hij.

Geoffrey haalde zijn schouders op. ,,Dat moeten we riskeren. Het is in ieder geval beter dan dat we hier blijven zitten tot ons licht en ons eten op zijn."

,,Als het moet, vooruit dan maar," zei Andrew dapper. Inwendig was hij echter allesbehalve gerust. Hij dacht aan de man op de heide, die hun verteld had dat de meeste bergbeekjes onder de aarde verdwenen om pas bij de zee weer naar boven te komen. Als dat het geval was met dit beekje, zou dit het einde betekenen.

Ze besloten eerst wat te eten, voor ze het onbekende avontuur tegemoet zouden gaan en gingen bij het schijnsel van een van de lampen op de rotsachtige bodem van de grot zitten.

,,Het is pas half elf," zei Andrew, op zijn horloge kijkend, verbaasd. Het leek hem onmogelijk dat er zoveel kon gebeuren in zo weinig tijd.

,,Geen wonder dat ik nog geen honger heb," zei Geoffrey, doch de ware reden van zijn gebrek aan eetlust hield hij voor zich. Hij stond op. ,,Zullen we gaan?"

Andrew knikte instemmend. ,,Ja, het heeft geen zin om hier nog langer rond te hangen," zei hij.

Het water voelde ijskoud aan toen ze, zich moeizaam bukkend, de nauwe tunnel, waar het beekje door stroomde, ingingen. Als de omstandigheden normaal geweest waren, zouden de jongens naar hartelust van het avontuur genoten hebben. Maar nu. . .

De wanden van de tunnel dropen van het vocht en op sommige plaatsen stroomde het water door het dak, zodat ze spoedig doornat waren en hun adem moesten inhouden bij het passeren van deze stortvloeden. Het geborrel en gesis van het water maakten praten onmogelijk. De jongens waren trouwens veel te gespannen om een gesprek te voeren.

Na enige tijd werd de tunnel zo nauw, dat de bovenkant bijna het water raakte, zodat de jongens moeite hadden hun hoofd boven water te houden. Geoffrey wachtte even. Als het plafond nog lager kwam, zouden ze onmogelijk verder kunnen en dan bleven er maar twee mogelijkheden over. Ze konden teruggaan naar een zekere hongerdood in de kleine grot of verdrinken in het ijskoude water.

Geoffrey keek over zijn schouder naar Andrew. Het gezicht van zijn vriend zag er bleek en moe uit in het lamplicht. Het was duidelijk dat ook hij besefte wat hen te wachten stond.

Ze staarden elkaar een ogenblik ernstig aan. Geoffrey wendde zijn hoofd af. Plotseling klaarde zijn gezicht op. Hij keek ongelovig naar de wand die dicht bij zijn gezicht was en begon opgetogen te praten. Maar Andrew haalde zijn schouders op, ten teken dat hij hem niet kon verstaan.

Geoffrey aarzelde niet langer. Hij begon zich vastberaden naar voren te worstelen, terwijl hij zijn gezicht wanhopig boven water probeerde te houden. Met opeengeklemde kaken volgde Andrew hem.

De volgende tien minuten waren als een nachtmerrie, doch tenslotte verhief het plafond zich een centimeter of veertig en kregen zij de gelegenheid hun pijnlijke ruggen te strekken. Andrew begon opnieuw te hopen.

Plotseling vertoonde zich in de verte een flauw lichtschijnsel. Geoffrey keek triomfantelijk over zijn schouder naar Andrew. Hij maakte het bekende gebaar met de duim en zijn lippen vormden de woorden: ,,Het is ons gelukt." Moeizaam voorwaarts gaande bereikten zij een smalle spleet in de rots, waaruit het beekje stroomde naar de kant van de heuvel.

Ze waren door en door koud en strompelden naar de helling, waar ze zich languit op uitstrekten. Geruime tijd bleven zij zo liggen, volkomen uitgeput, blij met de koesterende warmte van de zon.

Andrew draaide zich na enige tijd op zijn zij en keek naar zijn vriend. ,,Vertel me nu eerst eens waarom je verder bent gegaan, Geoffrey?" vroeg hij. ,,Op dat kritieke moment, bedoel ik."

,,Toen we dachten, dat we niet meer verder konden?"

,,Ja!"

Geoffrey glimlachte flauwtjes. ,,Ik was juist van plan om je te zeggen dat we maar naar de grot moesten teruggaan," zei hij, ,,toen ik iets bij het licht van mijn lamp ontdekte. Het was een blauwig schuim op de wand van de tunnel. Toen wist ik dat dit de kleurstof van meneer Fairley was en dat we in de bedding van de stroom moesten zijn, die niet ver van de heuvelrug naar buiten kwam. In ieder geval was het het proberen waard; beter dan in die grot de hongerdood te sterven, of niet soms?"

,,Reken maar," zei Andrew tevreden.

Ze bleven nog lang liggen in het zalige besef dat het gevaarlijke avontuur toch nog zo goed was afgelopen.

Het water voelde ijskoud aan toen ze de nauwe tunnel ingingen.

DOUGLAS DC-9
40 PASSAGIERS

LOCKHEED JETSTAR (C-140)
10 PASSAGIERS

BAC-111
69 PASSAGIERS

FOLLAND GNAT

VICKERS VC-10
150 PASSAGIERS

FOKKER F-27 FRIENDSHIP
52 PASSAGIERS

ENIGE ONDERDELEN VAN DE FOKKER F-28

1 RADAR OM SLECHT WEER OP TE SPOREN
2 NEUSWIEL
3 STUURHUT (COCKPIT)
4 NOODDEUR (PASSAGIERS-DEUR AAN ANDERE KANT)
5 VRACHTRUIM
6 PASSAGIERSCABINE
7 HOOFDWIELEN
8 BRANDSTOFTANK
9 ROLROER (WORDT GEBRUIKT BIJ HET MAKEN VAN BOCHTEN)
10 STRAALMOTOR
11 TWEE STRAALOMKEERDEUREN, WAARMEE HET VLIEGTUIG KAN REMMEN OP DE MOTOR
12 STABILO (HIERMEE GAAT HET VLIEGTUIG OMHOOG EN OMLAAG)
13 TOILETTEN

Na de Friendship komt de F 28...

In een polder onder de rook van Amsterdam is een nieuw vliegtuig ontstaan, de Fokker F-28. Dit vliegtuig wordt de opvolger van de bekende Fokker Friendship, een toestel dat over de hele wereld in gebruik is. Er zijn tweehonderd Friendships gebouwd en de Fokkerfabriek is van plan dit vliegtuig nog tot 1966 te blijven maken. Maar vliegtuigbouwers denken altijd ver vooruit. Eens moet er een opvolger komen voor de Friendship...

Een nieuw vliegtuig ontwerpen is een dure geschiedenis en er is ook altijd een groot risico aan verbonden. Het is in de afgelopen jaren (bijvoorbeeld in Engeland) al verscheidene keren gebeurd dat nieuwe vliegtuigen, die ten koste van vele tientallen miljoenen waren ontworpen en gebouwd, toen ze eenmaal klaar waren door niemand werden gekocht. En wil een nieuw vliegtuig winst gaan opleveren voor de fabriek die het gebouwd heeft, dan moeten er minstens honderd van worden verkocht.

Fokker heeft de toekomstige kopers van zijn nieuw toestel (o.a. de gebruikers van zijn Friendships) de vraag gesteld: aan welke eisen moet de opvolger van de Friendship voldoen? Uit de antwoorden die daarop zijn binnengekomen is de F-28 ontstaan. Het is een snel toestel, dat door twee straalmotoren wordt voortgestuwd en dat vierenveertig passagiers eerste klas of zesenzestig passagiers toeristenklas kan vervoeren. Het is ontworpen voor afstanden tussen 400 en 1500 km en kan een snelheid bereiken van 800 km per uur. De F-28 heeft een startgewicht van 22.000 kg en zal in 1965 zijn luchtdoop krijgen. De kopers zullen er vijf miljoen Nederlandse guldens voor moeten neertellen.

De F-28 heeft zijn motoren niet aan de vleugels, maar aan het staartstuk. Het eerste vliegtuig waarbij deze nieuwe motoropstelling werd toegepast was de Franse Caravelle. Dit idee bleek zo'n succes dat het in bijna alle nieuw ontworpen straalverkeersvliegtuigen is overgenomen. Het hier afgebeelde type is de laatste uitvoering van de Caravelle, zoals deze in Amerika wordt verkocht, uitgerust met motoren van de General-Electricfabriek. Deze bijzondere opstelling van de motoren biedt grote voordelen. De voornaamste daarvan zijn: de passagiers zitten in een haast geruisloze cabine (de voorste passagiers horen alleen het

BOEING 727
113 PASSAGIERS

DE HAVILLAND TRIDENT
100 PASSAGIERS

SUD-AVIATION CARAVELLE
80 PASSAGIERS

suizen van de luchtstroom langs de romp) en genieten van een uitzicht dat niet wordt belemmerd door grote motoren; mocht een van de motoren tijdens de vlucht uitvallen, dan blijft het vliegtuig toch nog goed bestuurbaar, doordat de motoren dicht bij de lengteas van het vliegtuig zijn geplaatst. De hoge plaatsing van de motoren heeft verder nog het voordeel dat zand, stenen en andere ongerechtigheden (bijvoorbeeld van de startbaan) er niet in worden gezogen.

De F-28 heeft in tegenstelling met andere nieuwe vliegtuigtypen geen pijlvleugel, maar een rechte vleugel. De rechte vleugel heeft het voordeel dat de landingssnelheid niet te hoog wordt en dat het vliegtuig ook bij lage snelheden goed bestuurbaar blijft. Hierdoor kan de F-28 landen op tachtig procent van de vliegvelden die door de Friendship gebruikt worden.

Opvallend bij de nieuwe vliegtuigen is de grote overeenkomst van de verschillende modellen. De Engelse Bac 111 lijkt sprekend op de F-28. De Engelse De Havilland Trident lijkt weer erg veel op de Amerikaanse Boeing 727. Dit komt doordat deze vliegtuigen in hun klasse dezelfde prestaties moeten leveren. Ze moeten snel, comfortabel en zuinig zijn. Het aantal zitplaatsen is zorgvuldig uitgekiend. Dit mag niet te hoog zijn, want een halfvol vliegtuig brengt niet genoeg geld op.

Van de hier afgebeelde vliegtuigen is de Lockheed Jetstar het kleinste; het wordt gebruikt als zakenvliegtuig voor grote bedrijven en is ook in dienst van de Amerikaanse luchtmacht. De VC-10 is een groot transatlantisch passagiersvliegtuig, dat binnenkort zijn luchtdoop zal krijgen. Om een indruk van zijn enorme afmetingen te krijgen is naast de staart van deze VC-10 een tweepersoonslesvliegtuig getekend; de beide vliegtuigen zijn op dezelfde schaal getekend. De VC-10 heeft een lengte van 52 m, een spanwijdte van 48.70 m en een hoogte van 12.50 m. De Bac 111 is gebouwd als opvolger van de Vickers Viscount, het meest bestelde vliegtuig van na de laatste oorlog.

De Fokker F-28 neemt onder al deze nieuwe vliegtuigtypen een aparte plaats in. De naam Fokker staat al vijftig jaar borg voor betrouwbare toestellen en de nieuwe F-28 zal deze bekende naam nog verder over de wereld uitdragen.

Prijspuzzel nr. 20

Deze prijspuzzel lijkt veel op een legpuzzel en liefhebbers van legpuzzels zullen er weinig moeite mee hebben. Maar schrik niet, ook als je nog nooit met legpuzzels gewerkt hebt, kom je hier toch wel uit, hoor!

Hierboven zie je veertien stukjes, waarin een aantal letters staan. Deze veertien stukjes vormen samen een legpuzzel; als je alles goed in elkaar gepast hebt, krijg je een vierkant en lees je van boven naar beneden (van links naar rechts) zeven voornamen van elk zeven letters, afwisselend een meisjes- en een jongensnaam. Misschien lijkt het op het eerste gezicht moeilijk, maar het valt heus mee. Het beste kun je alle stukjes overtekenen op stukjes papier, waarna je net zo lang schuift tot je het vierkant met de namen gevonden hebt. Om je een beetje op weg te helpen verklappen we dat de bovenste naam PAULINA is. Je moet dus beginnen met het stukje, waarop staat: P A; dat leg je links-
R
bovenaan in de hoek.

Heb je de andere zes namen ook gevonden, dan schrijf je ze alle zeven op een briefkaart en stuurt die aan: Sjors van de Rebellenclub, Nassaulaan 51 in Haarlem. En dan nog even een verzoekje: willen de lezers in Nederland *alléén briefkaarten* gebruiken, dat is voor ons gemakkelijker. Lezers buiten Nederland mogen per brief inzenden.

De oplossingen moeten voor de lezers in Nederland uiterlijk op maandag 3 september a. s. binnen zijn en voor de lezers in andere landen uiterlijk op vrijdag 14 september a. s.

Ook deze keer zijn er weer vijftig prachtige prijzen beschikbaar en dus: doe je best!

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel

A	G	A		K		D		E	S	P
A	L		H	A	G	E	L		T	O
R	O	B	O	T		N	IJ	V	E	R
	B	O	F		B		M	E	I	
V	E	R		M	IJ	L		E	L	K
O		S	P	A		A	A	N		I
D	A	T		L	I	P		M	E	P
	R	E	L		K		B	O	M	
K	O	L	E	N		P	IJ	L	E	R
O	M		K	A	P	E	L		L	A
P	A	S		T		T		E	T	S

ZIEKENLIJSTJE

Marietje van Haren (14 jaar), Sint-Maartenskliniek in Nijmegen, is al een paar maal geopereerd. Zij zou graag wat post ontvangen en foto's van filmsterren;
Johan Rouweler (15 jaar), Sanatorium Dekkerswald, K30A H2, Groesbeek, ligt acht maanden op bed. Hij vraagt om post en foto's van filmsterren;
Frans van Oss (15 jaar), Sanatorium Dekkerswald, K30 H2, Groesbeek, ligt al een jaar. Hij verzamelt foto's van filmsterren, zangers en zangeressen;
Gerrie Heintzbergen (13 jaar) en *Ellie Heintzbergen* (14 jaar) liggen beiden twee maanden in het Margrietpaviljoen van het Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek. Gerrie spaart foto's van filmsterren en suikerzakjes, Ellie alleen foto's van filmsterren;
Piet Groenhof (15 jaar), Westroyensestraat 14 in Tiel (Gld.) is al anderhalf jaar ziek. Met fotokaarten van filmsterren is hij erg blij;
Bert Thoonsen (14 jaar), Sanatorium Dekkerswald, K30A H2, Groesbeek, ligt ruim vier maanden op bed. Ook zijn hobby is het verzamelen van filmsterfoto's;
Joyce Loing (13 jaar), P. W. Janssenziekenhuis, afd. Sanatorium, Almen (Gld.), vraagt om postzegels en ansichtkaarten;
José v. d. Valk (11 jaar), Sanatorium Dekkerswald, Margrietpaviljoen, Groesbeek, spaart foto's van filmsterren en suikerzakjes.

Vergeet deze jongens en meisjes, die dit jaar niet met vakantie kunnen en alsmaar op bed moeten liggen, niet, maar laat hen iets van je horen! Ze zullen er erg blij mee zijn!

Een dolle rit

1) Opschrift op huisje rechts
2) Benen van de ruiter
3) Band om zijn hoed
4) Stijgbeugels
5) Stenen linksonder

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.